

Dr. Mecdî el-HÎLÂLÎ

RABBİM BENİ GERİ DÖNDÜR

Daha fazla PDF için:
t.me/

Tercüme

Seyit Halit İLCİHAN

İÇİNDEKİLER

İLK İŞ KALBİ UYANDIRMAK.....	9
Böyle Bir Musibette İken, Ne Yapmamız Gerekir?	12

KABİRDE BİR GECE

Zor An.....	16
Uyku ve Uyanıklık Arası Bir Hal.....	17
Anıların Film Şeridi	18
Nerede Kılmış Olduğu Namazların Faydası?.....	18
Nerede Tuttuğu Orucun Faydası?	19
Umudum Kur'an!.....	20
Hasenat Stoku	22
Acı Hatıralar	23

PİŞMANLIKLAR

Ey Nefsim!	26
Ey Nefsim!	26
Her Şey Kayboldu!.....	29
Fayda Verecek Meyve.....	32
Keşke, Geleceğim İçin Salih Amel Hazırlasaydım!	33

ÖRNEK MANZARALAR

O, Şehid...	36
Karanlık Kabirler!	37
Allah Yaptıklarını Kaydetti, Onlar İse Unuttular!	38
Herkesin Temennisi!	40

GERİ DÖNÜŞ RÜYASI

Namazla İlişkilerim	43
Kur'an İle Hayat Bulurdum!	44
Ailem İle İlişkilerim!	44
Cennet İçin Yarışmak	47
Kendinden Başkalarını da Kurtar!	48
Uzlet Olmayacak!	48
İnsanlarla Birlikte	49
Nefsimle İlişkilerim	50
Dengeli ve Ölçülü Olmanın Gerekliliği	51
Kulluğun Adabı	52
Mutluluğun Tanımı	53
Kim Vaadini Yerine Getirecek?!	54

SEKERAT ANINDAN MANZARALAR

Ebu Bekir Sıddık radiyallahu anh'ın Vefatı	57
Ömer Bin Hattab radiyallahu anh'ın Vefatı	59
Muaz Bin Cebel radiyallahu anh'ın Vefatı	60
Bilal Bin Rebah radiyallahu anh'ın Vefatı	61

Ebu Zer el-Ğifari radiyallahu anh'ın Vefatı.....	61
Ebu Derda radiyallahu anh'ın Vefatı	63
Selman el-Farisi radiyallahu anh'ın Vefatı.....	64
Abdullah bin Mes'ud radiyallahu anh'ın Vefatı	65
Muaviye bin Ebu Süfyan radiyallahu anh'ın Vefatı	66
Ebu Musa el-Eş'ari radiyallahu anh'ın Vefatı	66
Sa'd bin Rebïa radiyallahu anh'ın Vefatı	67
Ubade bin Sâmit radiyallahu anh'ın Vefatı	68
Muhammed bin İdris eş-Şafii rahmetullahi aleyh'ın Vefatı.....	69
Ömer bin Abdülaziz rahmetullahi aleyh'ın Vefatı	70

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ya Kerîm! Bana yardım et, Rabbim kolaylaştır.

İLK İŞ KALBİ UYANDIRMAK

Hamd Âlemlerin Rabbine mahsustur. Salât ve Selâm, Âlemlere rahmet olarak gönderilen, efendimiz Muhammed *sal-lallahu aleyhi ve selleme*, Âline ve Ashabının üzerine olsun...

Şayet üniversite son sınıfta okuyan bir öğrenci, gireceği son sınavı için gece boyunca uyanık kalsa ve daha önce yaptığı gibi derslerini son bir defa tekrar edecek olsa, sonra da sabah namazını kıldıktan sonra birkaç saat veya sınav saatine kadar uyumak istese...

Annesine de uyanması gereken saatte uyandırması için telkinde bulunsa, annesi de sınav vakti gelene kadar uyanık kalsa, sonra da onu uyandırmak için gittiğinde çocuğunu derin bir uykuda bulsa...

Onu uyandırmak için çağırırsa, ama uyandıramasa, sonra yapacağı şey, onu uyandırmak için gireceği sınavın önemini anlatarak ve uyanmaması halinde sınavdan kalacağı ile korkutarak onu uyandırmaya çalışmaktır. Bu sınav yüzünden üniversitenin son sınıfında kalacağını, bundan dolayı sıkıntı yaşayacağını ve okul sonrası hayatında da birçok konuda geri kalacağını hatırlatmaktır.

Anne bütün bunları sıralarken, çocuğu bu söylediklerini duymuyor olacak, derin uykusuna devam ediyor olacaktır. Anne bu sefer de çocuğunu uyandırmak için sınavı kazanması halinde kazanacağı parlak geleceğini anlatmaya başlasa babasının kendisini evlendireceğini ve buna benzer hedeflerini anlatmaya devam etse...

Sence annenin takip etmiş olduğu bu yol, oğlunu uyandırıp sınavına göndermesi için yeterli olacak mıdır?

Çocuk uyuyorken annesini nasıl duyabilir ki? dediğini duyuyor gibiyim.

Çocuk derin bir uykudayken, annesinin korkutmasının veya teşvik etmesinin ne faydası olabilir ki?

Hiç şüphesiz bu sorunun çözümü, çocuk uykusundan uyanana kadar defalarca sarsmak olacaktır. Sarsmak fayda vermeyecek olursa annenin yapması gereken, daha sert yollarla çocuğunu uyandırma yoluna gitmek olmalıdır. Çocuk uyandığında yapacağı ilk şey, zamanla yarışarak sınava yetişmek için acele etmek olacaktır.

Bu vermiş olduğum örnek, bizim dünya imtihanımıza ve bu imtihan karşısındaki duyarsızlığımıza tam da uyan bir örnektir.

Biz bu dünyaya, yemek için, içmek için, evlenmek için veya boş işlerle oylanmak için gelmedik. Bilakis daha önemli bir iş için bu dünyada bulunuyoruz. Dikkat edin bu amaç, Allah *azze ve celle*'ye kulluk etmektir.

“Ben cinleri ve insanları ancak bana ibadet etsinler diye yarattım. Ben onlardan herhangi bir rızık istemiyorum. Beni yedirmelerini de istemiyorum.”¹

Allah *azze ve celle*, bizleri sadece bunun için yarattı. Biz istesek de istemesek de, her gün imtihan olunuyoruz. Günlerin ve gecelerin geçmesi ile de bu imtihanın sonuna doğru yaklaşıyoruz. Sona kavuşmamız da herkes için belirlenmiş olan ecel ile olacaktır. Bunun sonunda da memnun olsak da, olmasak da Allah’a döneceğiz.

“Sizi sadece boş yere yarattığımızı ve sizin hakikaten huzurumuza geri getirilmeyeceğinizi mi sandınız? Mutlak hâkim ve hak olan Allah, çok yücedir.”²

Hiç şüphesiz, gece ve gündüz birbirini takip etmekten geri kalmayacaktır. Bununla birlikte dünyada bulunan her kul için belirlenmiş olan son da yaklaşmaktadır. Bütün bu gerçeklere rağmen, hayatımıza baktığımızda bunu gösteren bir şey görememekteyiz.

“İnsanların hesaba çekilecekleri (gün) yaklaştı. Hal böyle iken onlar, gaflet içinde yüz çevirdiler.”³

Bunun neden böyle olduğunu biliyor musun, kardeşim? Çünkü kalplerimiz, derin bir uykuda bulunmaktadır.

“Rablerinden kendilerine gelen her yeni hatırlatmayı hep eğlenerek dinliyorlar. Kalpleri hep eğlencede (gaflette)...”⁴

1 Zariyat, 56-57.

2 Mu'minun, 115-116.

3 Enbiya, 1.

4 Enbiya, 2-3.

Böyle Bir Musibette İken, Ne Yapmamız Gerekir?

Şayet girişteki, çocuğunu sınav için uyandırmaya çalışan anne örneğine dönecek ve bunu kendimize uyarlayacak olursak, yapmamız gerekenin derin uykuya dalmış kalplerimizi uyanana kadar defalarca sarsmak, silkelemek olduğunu göreceğiz. Ancak bu şekilde boşu boşuna yaşama sarhoşluğundan ayılabiliriz. Bunu yapmayacak olursak, diğer yolların hiç biri bizi uyandırmaya muvaffak olamayacaktır.

Kalbimizi içinde bulunduğu derin uykudan uyandırmanın en önemli yollarından birisi: Ölümü çokça hatırlamak ve bunu gerçekleştirmek için farklı yollar denemektir. Bu söylediklerimizi destekleyecek Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in şu buyruğu yeterli olacaktır;

“Lezzetleri ortadan kaldıracak, (ağzınızın tadını bozacak) ölümü çokça hatırlayınız. Hiç şüphesiz, kişi hayatın darlığında ölümü hatırladığında, ona hayatı genişletir, hayatın genişliğinde de ölümü hatırladığında, ona hayatı daraltır...”⁵

Safiyye radiyallahu anha'dan gelen rivayette: Bir gün, bir kadın hayatın sıkıntılarından şikâyet etmek için Aişe radiyallahu anha'nın yanına gelmişti. Buna karşılık olarak Aişe radiyallahu anha kendisine; Ölümü çokça hatırla, bu kalbini inceltir ve ihtiyaçlarını elde edersin, karşılığını verdi. O kadın, bu tavsiyesine uydu, rüşt sahibi biri oldu, sonra da Aişe radiyallahu anha'ya gelerek teşekkür etti.⁶

5 Beyhaki, İbni Hibban, Elbani Sahihi Cami.

6 İbni Ebi Dünya.

Ömer bin Abdülaziz, bir adama şöyle dedi: “Ölümü çokça hatırla. Hiç şüphesiz sen, ölümü, genişliğinde hatırladığında sana hayatı daraltır, darlığında da hatırladığında sana hayatı genişletir.”

Ailesinden bazılarına şöyle yazdı: “Hiç şüphesiz, sen gece gündüz ölümü düşündüğünde, seni fani olan her şeyden soğutur ve baki olan her şeyi sevdirebilir. Vesselâm.”

Şemid bin Aclan şöyle dedi: “Kim ölümü gözünün önüne dikerse artık dünyanın darlığına veya genişliğine aldırılmaz.”⁷

Daha önce de değindiğimiz gibi, gafletten uyanıp sürekli uyanık bir kalbe sahip olmak istiyorsak, sürekli bir şekilde ölümü hatırlatacak vesileleri düşünmemiz gerekmektedir. Özellikle de ilk başlarda bunu ihmal etmemeliyiz. Ebu Hamid el Gazali bunu şu sözleriyle tekit etmektedir:

“Şunu bil ki, hiç şüphesiz ölüm tehlikesi çok büyüktür. İnsanların bu konuda gafil olmasının sebebi ise ölümü az düşünceleri ve az hatırlamalarıdır. Ölümü hatırlayanlar da dünyalıklardan arınmış bir kalp ile değil de, dünya arzuları ile meşgul bir kalp ile bunu yapmaktadırlar. Bunun içindir ki ölümü hatırlamak, o kişiye fayda vermemektedir.”

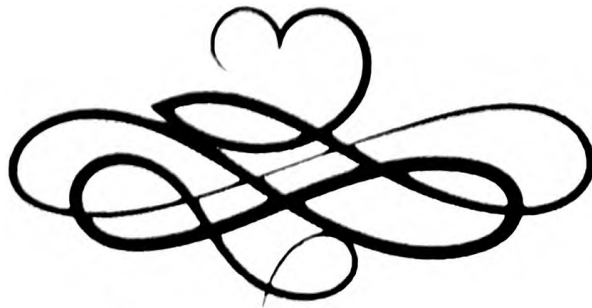
Bu konuda takip edilecek yol: Kul bütün dünyalıklardan kalbini arındırıp, sadece ölümü düşünmelidir. Ölümü hatırlamak, kalbi ile birleştğinde, etkisini göstermeye başlar. Bunun neticesinde de dünyalıklara karşı sevgisi, sevinci azalır ve kalbi inkisara uğrar.⁸

7 İbni Cevzi, Minhacü'l Kasidîn, 3/1429.

8 İbni Cevzi, Minhacü'l Kasidîn, 3/1430.

Daha önce yazmış olduğumuz eserler, Allah'ın izni ile size ölümü hatırlatacaktır. (Ölümü hatırlatacak sebepler çoktur. Bunlardan biri de kabirleri ziyaret etmek. Özellikle de yakınlarımızın ve arkadaşlarımızın kabirlerini ziyaret etmek. Hastahaneleri ziyaret etmek. Ayrıntılı bir şekilde vasiyetimizi yazmak ve kefen satın almak. Bu konularda vaaz dinlemek ve kitaplar okumak.) Bütün bunlar, ölümden sonrasını hayal etmemizi sağlar. Aynı şekilde, dünyaya tekrar geri döndürülecek olsa, yapmayı düşündüğü hayırlı amelleri hatırlar.

“Nihayet onlardan (müşriklerden) birine ölüm gelip çatığında, “Rabbim, der, lütfen beni (dünyaya) geri gönder, Ta ki, boşa geçirdiğim dünyada iyi iş (ve hareketler) yapayım.”⁹

KABİRDE BİR GECE

İnsanın doğduğu ve gelişmeye başladığı ilk günden itibaren, kulun geri dönüşü ve eceline yaklaşma süreci başlamış olur. Ömrünün son yaprağı ile birlikte ölüme kavuşuncaya kadar bu böylece devam eder... Hangi insan olursa olsun, ne kadar güçlü, ne kadar zengin ve ne kadar kudretli olursa olsun ölümden kurtulamayacaktır.

“Sizin kendisinden kaçtığınız ölüm, muhakkak sizi bulacaktır.”¹⁰

Ölüm, Allah’ın kullarına boyun eğdirdiği bir ayetidir.

“Aranızda ölümü takdir eden biziz ve bizim önümüze geçilmez.”¹¹

Hatta Allah *azze ve celle*, kullarını bununla tehdit etmektedir.

**“Can boğaza dayandığı zaman ki o zaman siz (ölmek üzere olana) bakar durursunuz. Biz ona sizden daha yakı-
nız, fakat siz görmezsiniz. Eğer cezalandırılmayacak iseniz, onu geri çevirsenize; şayet iddianızda doğru iseniz.”¹²**

10 Cuma, 8.

11 Vakıa, 60.

12 Vakıa 83-87

Bu tehdit bütün insanlık için geçerlidir. Biz Allah *azze ve celle*'nin ortaya koymuş olduğu doğa kanunlarına uymaya mecbur kullar olmasaydık, gelen ölüm meleğini geri çevirip ruhumuzu tekrar bedenimize koymayı başarmış olurduk.

Hiç şüphesiz, hızlı akmakta olan zaman bizi ecelimize doğru sürüklemektedir ve kuşkusuz sekerat anını yaşayacağımız gün de gelip çatacaktır.

Zor An

O an, bizim ölüm meleğini göreceğimiz zor bir an olacaktır. O melek bizim ruhumuzu almak için gelmiştir. Arkasından gelenler de ya Rahmet melekleri olacaktır veya Azap melekleri... O an artık kurtuluşun olmadığından emin olduğumuz an olacaktır.

“Kuşkusuz O, ayıncı bir sözdür. O asla bir şaka değildir.”¹³

O an, tek bir isteğimiz olacaktır. Dünyaya geri döndürülüp tövbe edip, salih amel işlemek...

“Nihayet onlardan (müşriklerden) birine ölüm gelip çattığında, “Rabbim, der, lütfen beni (dünyaya) geri gönder, ta ki, boşa geçirdiğim dünyada iyi iş (ve hareketler) yapayım.”¹⁴

13 Tarık, 13-14.

14 Mu'minun, 99-100.

Uyku ve Uyanıklık Arası Bir Hal

Bizden her birimiz, kendini böyle tehlikeli bir noktada hayal etsin. Kendini dünyaya döndürülmek için bekleyen, bunun için yalvarır bir halde düşünsün. Bir an için bile olsa yaptığı yanlışlıkları düzeltmek için geri döndürülmek istese... Bu esnada bütün hesaplarını tekrar gözden geçirse... Ama bu isteği kabul edilmese ve ruhu alınsa... Gasilhaneye götürülse sonra da yıkanıp kefenlense, daha sonra da akrabaları ve dostları onu namazının kılınması için mescide götürseler... Namazı kılındıktan sonra, mezarlığa götürülse ve daracak bir çukurun içine konsa... Sonra da her gün kendisine; Ben solucanların eviyim, ben yalnızlık eviyim, ben ıssız bir evim diye bağırان o çukurun üstünü toprakla kapatıp sonra bırakıp gidecek olsalar...

Bu senin için hazırladıklarım, sen benim için ne hazırladın? dediğinde toprak...

O kişi de sanki lisanı hal ile şöyle diyor olacak: Bu ıssız yer, evim olacak? Kıyamet kopana kadar burada kalacağım? Bu süre boyunca, burada nasıl yaşayacağım? Bu süre boyunca, buna nasıl dayanacağım?

O anda, dünyada duydukları aklına gelecektir. Kabir ancak salih amellerle imar edilebilecektir. Bu salih amellerden hazırladığı kadarı ile kabri güzel olacaktır.

“Kim salih amel işlerse onlar kendileri için rahat bir yer hazırlamış olurlar.”¹⁵

Anıların Film Şeridi

Her birimiz bir hayal etsin. Ansızın o karanlığa, ıssız ve dar çukura girdiğimizde, dünyada yaşamış oldukları, bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçiverir. Dünyada yapmış olduğu salih amel aklına gelir ve neden berzah âleminde bunların kendisine fayda verecek durumda olmadığını düşünmeye başlar.

Önce kıldığı namazlardan başlar.

Nerede Kılmış Olduğu Namazların Faydası?

Çok namaz kıldım ama neden şimdi etkisini göremiyorum? Sonra namazlarını vaktinde kılmadığını hatırlar. Hatta namazlarının çoğunu çocukların gürültüsü, televizyon veya radyo sesleri arasında kılmıştı. Mescitlerde kıldığı namazlarında bile aklı farklı konularla meşguldü. Birçok defa, imamın namazı bitirme selâmı ile uyanıyordu düşüncelerinden.

Bütün bunları hatırladıktan sonra, kendi kendine şöyle der:

Demek ki, benim namaz hakkında duyduklarım doğrudur, der.

“Kişinin namazından, ancak anlayarak kıldıkları vardır.”¹⁶

Allah azze ve celle'nin bizden istediği, kendini vermeden ve huşu olmaksızın yapılan hareketler ve eğilip kalkmak değildir. Bu durum bütün ibadetler için geçerlidir.

16 Ebu Davud; Nesai; İbni Hibban, Sahih; Elbani, Sahihi Tergib ve Terhib, r: 535.

“Elbette onların etleri ve kanları Allah’a ulaşmayacaktır. Ancak O’na sizin takvanız erecektir.”¹⁷

Kalp, Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in buyurmuş olduğu gibi, Allah’ın bakmış olduğu yerdir.

“Hiç şüphesiz Allah sizin güzelliğinize veya boy posunuza bakmaz. O, ancak sizin kalplerinize ve amellerinize bakar.”¹⁸

Nerede Tuttuğu Orucun Faydası?

Namazın hali bu ise, orucun hali nicedir?

Orucun kabirdeki etkisi nerede?

Orada her birimiz, Ramazanları nasıl geçirdiğini ve onun için orucun anlamının ne olduğunu hatırlar.

Kendi kendine şöyle der: Benim gün boyunca tek yaptığım, saatlerin geçmesini beklemektir. Yemek ve içmekten kesilmek benim için zor bir durumdu. Bunun için bütün gün yaptığım şey, açlığımı unutmak için boş işlerle oyalanmaktır. Günün çoğunluğunu uyuyarak geçirirdim. Geri kalan zamanımı da, televizyonda Allah’ı öfkeli edilecek şeyleri izleyerek geçiriyordum.

Ben dünyadayken, Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in oruç hakkındaki şu sözlerini çok duyuyordum.

17 Hac, 37.

18 Müslim.

“Nice oruçlu vardır ki, tutmuş olduğu oruçtan kendisine kalan açlık ve susuzluktur.”¹⁹

“Kişi kötü söz ve kötü amelleri bırakmadığı sürece, Allah’ın o kişinin yemeyi ve içmeyi bırakmasına ihtiyacı yoktur.”²⁰

Ben sanki bütün bunları unutmuş gibi, Ramazan’da gıybet ve kovuculuğu bırakmadım ve gözlerimi Allah’ın haram kıldıklarından sakındırmadım...

Umudum Kur’an!

Namaz ve Oruç’ta hal böyle olunca, tek umudum Kur’an olur...

O nerede?

Hiç şüphesiz, defalarca okudum ve hatim ettim...

Neden şimdi faydasını göremiyorum?

Evet.

Şimdi hatırladım.

Ben onu okuyordum ama aklım başka şeylerle meşguldü. Aklım başka yerlerdeydi, manalarını düşünmüyordum. Hükmüleri ve yasakları hususunda durmuyordum. Hidayet ve şifa için kaynak olarak görmüyordum.

En çok da beni üzen şey, ben dünyada iken Kur’an ayetlerini düşünüp bunlardan etkilenip hidayet ve şifa elde etmek

19 Elbani, Sahihi Tergib ve Terhib, r: 1076.

20 Buhari.

için bunları almamı teşvik eden ve gafil bir şekilde okumayı yeren onca ayet ve hadis işitmiş olmama rağmen, bunlarla amel etmiyordum.

“Bu, sana indirdiğimiz mübarek bir kitaptır ki, insanlar onun ayetlerini düşünsünler ve temiz akıl sahipleri ibret alsınlar.”²¹

“Onlar Kur’an’ı düşünmüyorlar mı? Yoksa kalplerinin üzerinde kilitleri mi var?”²²

Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in şu buyruğu da bulunuyordu:

“Sizden biriniz, gece (namaza) kalktığında, (uykulu olduğu için) okuduğunu anlamayacak durumda ise, uyusun.”²³

Başka bir yerde de, Abdullah bin Amr bin Âs’a üç günden daha az bir sürede Kur’an’ı hatim etmemesi gerektiğini söylediğinde şöyle buyurmuştu:

“Üç günden az bir sürede okuyan onu anlayamaz!”²⁴

Hiç şüphesiz, bu ayet ve hadisleri ve daha fazlasını okuyordum ama bunlarla amel etmiyordum. Ben her zaman, Kur’an okumanın sadece sevap kazanmak için olduğuna kendimi inandırmaya çalışıyordum. Onun için de anlamaksızın okumanın bir sakıncası yoktu benim için.

Fakat şimdi kendime soruyorum; Neden okuduklarımın, yaşantımda ve hayatımda bir etkisi olmuyordu?

21 Sad, 29.

22 Muhammed, 24.

23 Sahihu Camii’s-Sağır r: 717.

24 Sahihu Camii’s-Sağır r: 1157.

Hasenat Stoku

Sonra, her birimiz, hangi hayırlı amelleri işlediğini düşünmeye başladığını hayal etsin. Bunu düşündüğünde az miktarda hayırlı amel bulacaktır. Buna mukabil, kötü ameller stokunun daha fazla olduğunu görecektir. Anne babasına karşı nasıl davrandığını hatırlayacaktır. Özellikle de onlar yaşlandığı zaman ve kendisine ihtiyaç duydukları zaman, nasıl davranmıştı onlara...

Hiç kuşkusuz, onların bizim için yaptıklarını unuttuk. Biz küçük çocuklardık, sonra büyük adamlar ve kadınlar olduk. Diplomalarımız oldu ve insanlar bize parmakla işaret eder oldu. Allah *azze ve celle*'nin fadlı hariç, anne babalarımız olmasaydı, şimdi olduğumuzdan farklı halde olurduk. Onların yapmış olduğu iyiliklerin karşılığını vermeyi bırakın, onlara karşı kaba söz kullandık, yaptıklarından dolayı hemen sinirlenir, tepki gösterir hale geldik. Onların isteklerini yerine getirmediğimiz. Bütün bunları hatırlarız ve her birimiz kendi kendine şöyle der; Ben bir gün bile onların yüzlerini güldürmeyi düşünemedim. Bilakis yaptıklarımla onları kırdım ve onların benim üzerimdeki haklarını unuttum. Kendi ellerimle büyük bir hayır kapısını kapattım...²⁵

Daha sonra da kardeşler, amcalar, dayılar ve onların çocuklarından oluşan akrabalar aklına gelir. Onlarla bağlarının ne kadar sınırlı olduğu aklına gelir. Tabi tamamen kesilmediyse... Ondan sonra da kendi kendimize şöyle deriz; Ben dünyadayken akraba bağlarını kuvvetlendirmenin önemi ile ilgili olarak çok şey duyardım. Akraba bağları ömrü bereketlendirip rızkı artırmaktaydı. Fakat ben bu geniş sevaptan gafil kalmıştım. Malımdan ve vaktimden bir kaybım olur korkusu ile bu hayırdan uzak kalmıştım.

Ah! Keşke böyle yapmasaydım...

Benim yanımda saadetin ölçüsü farklıydı. Ben saadetin yolunu mal biriktirmek ve hayattan zevk almak olarak biliyordum. Allah *azze ve celle*'nin bizi neden yarattığını unutmuştum.

Hiç kuşkusuz, dünyanın peşine düşmüş mal toplamakla meşguldüm. Fakir olurum korkusuyla, bir gün bile elimdeki maldan fakirler için, yardıma muhtaçlar için ve Allah yolunda cihad eden mücahidler için infak etmek aklıma gelmemiştir.

Bütün hayalim, "Dünyadan nasıl zevk alırım?" düşüncesinin etrafında dönüyordu. Gecelerim, hanımım ve çocuklarım ile birlikte televizyonun karşısında Allah *azze ve celle*'yi öfkeliendirecek şeyleri izleyerek geçiyordu. Gecenin geç vaktine kadar bu halimiz devam ediyordu. Ben böyle bir hayatla kendimi ve ailemi mutlu edeceğimi zannetmişim. Ama şimdi kesin olarak anladım ki, ben kendime zulmetmişim.

Hatalarım bununla sınırlı değildi. Malımın çoğunluğunu İslam ile hiçbir alakası olmayan yılbaşı, parfüm ve gezintiler gibi şeylere harcıyordum.

Acı Hatıralar

Bana dinimde yardımcı olacak biri ile evlenmemişim. Bilakis, bana uygun ve dünyalık işlerde yardımcım olacak biri ile evlenmişim. Çocuklarımla terbiyesini dünyalık hedefleri gözeterek yapıyordu. Sadece kendi menfaatlerini gözeterek büyütüyordu onları...

Bir menfaat elde etmek veya bir zararı def etmek için yalan söylemenin bir mahsuru yoktu. İhtiyaçlarımızdan artanla

biriktirdiğimiz paralarımızı, artırmak için faizli bankalara yatırmakta bir sakınca görmüyorduk...

Hanımım hakkında bir gün bile İslam'ın öngördüğü gibi, vücuduna yapışmayan bol ve uzun elbise giymesi gerektiğini düşünmemiştim. Yabancı adamlarla iç içe bulunmasını men etmemiştim. Çoğu zaman benim yanımda, akrabaları ve dostlarımızı o karşılıyordu...

Aşırı şekilde dünyayı sevmem, ona karşı hırslı olmama ve dünyalıklardan elimde bulunmayanlara karşı kıskançlık beslememe sebep oldu. Her akşam yatağa girdiğimde, kafam başkalarının halleri ile meşgul oluyordu. Her ne zaman etrafımda birileri dünyalık mal sahibi olsa bende bir daralma bir sıkıntı hissi olurdu. Ellerindeki bu mallar gittiğinde veya başlarına bir musibet geldiğinde ise sevinir ve mutlu olurdum...

Çocuklarımın rahatını ve huzurunu temin etmek için bütün imkânları oluşturdum ve bununla onların mutluluğunu tesis edeceğimi zannettim. Ana dilimizi öğrenecekleri yerde, yabancı dili öğrenecekleri yabancı okullara gönderdim. Onları konserlere götürüyor, faydalı veya zararlı olduğuna bakmaksızın seminerlere götürmek için mücadele ediyordum. Buna mukabil, onları hiç mescitlere götürmedim. Mescitlere alıştırıp onlara buraları sevdirmedim...

Tuttuğum takım yenildiğinde çok üzülüyordum, fakat Filistin'de, Keşmir'de, Burma'da, Türkistan'da ve daha birçok İslam coğrafyasında, Müslümanların başına gelenler için üzülmedim, gözyaşı da dökmedim...

Kendimi ve yeteneklerimi çok beğeniyordum. Oturduğum her yerde, ya benden ve geçmişte yaptıklarımın veya ailemden veya soyumdan bahsedilirdi...

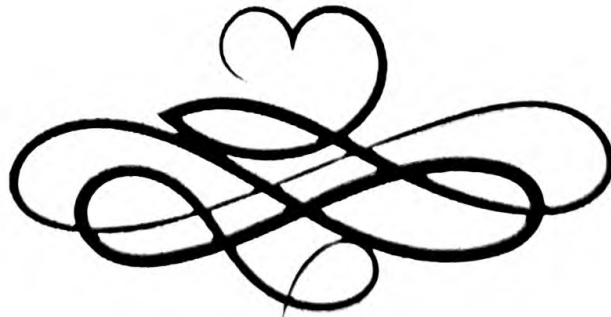
Bir gün bile Müslümanların durumunu, başlarına gelen musibetleri, ölümleri, zulme maruz kalmaları, sıkıntıları ve yaralanmalarını düşünmedim. Oysaki önümde, onlara yardım elini uzatmam için kapılar bulunuyordu...

İslam için çalışanlara, yardım elini uzatmadım. Başıma gelebileceklerden korktuğum için, onlardan uzak duruyordum. Onlara yardım etmenin ötesinde, kendimi temize çıkarmak için, oturuyor olmamı meşrulaştırmak için, onlarla alay edenlerle birlikte ben de alay ediyordum...

İçinde boğulduğum bu gaflet nasıl bir şeydi böyle?

Benimle görevli melekler, sayfa sayfa her şeyi ortaya koyuyorlar. Yaptığım her şeyi, gün gün, an ve an yazmışlar. Bu yaptıklarımın herhangi birisini hatırlattıklarında, bu sefer de Allah'ın merhamet sahibi olduğu ve affedici olduğu temennisi içinde boğuluyordum. Gitmiş olduğum Hac'dan doğduğum günkü gibi günahlardan arınmış bir şekilde döndüğüm düşüncesi ile kendimi avutuyordum...

Bu ne büyük saflıktı böyle...

Daha fazla PDF için:
t.me/
islamikitaphanepdf

PİŞMANLIKLAR

Her birimiz, bir hayal etsin, dünyada yaptıkları bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçtikten sonra, şöyle diyecektir; Kaçırmış olduğum fırsatlardan dolayı yazıklar olsun bana. Allah'tan uzak yaşamış olduğum onca seneye yazıklar olsun...

Ey Nefsim!

Senin her istediğini yaparak ve arzularına uyarak sana zulmettim. Seni yorduğu için de çok sayıda salih ameli terk ettim. Seni razı etmek için de, dünyanın peşinden koşup durdum...

Seni mutlu edeceğimi zannederek, her istediğini yerine getirdim. Ah, keşke bunu yapmasaydım! Bugün sadece yapmış olduğum kötü amellerin karşılığını görüyorum. Salih amellerden ise hiçbir eser yok.

Ey Nefsim!

Ey Nefsim!

Sence şu iki seçenekten hangisi senin için daha hayırlı olurdu:

Dünyada yaşadığımız sayılı günlerde, Allah'a kulluk için sabredip sonra da sayısız ve bitmeyecek nimetleri almak mı, yoksa tam tersi mi?

Hiç şüphesiz, senin rızanı gözeterek ve arzularına uyararak, sonsuz nimetlere sahip olmana engel oldum. Şayet seninle mücadele etseydim, seni şehevi arzularından uzaklaştırbilseydim ve Allah'a itaat etmeni sağlasaydım, şimdi cennet bahçelerinden bir bahçede rahat ediyor olacaktım. Sevinçli bir şekilde, sabırsızlıkla kıyametin kopmasını bekliyor olacaktım. Rahman olan Allah'ın cennetine girecek ve nimetlerinden faydalanacaktım.

Ama bugün pişmanlık fayda vermeyecektir?

Hiç şüphesiz Allah *azze ve celle*, bizlere bütün delilleri açık bir şekilde gönderdi. Elimizde bulunan Kur'an ileride başımıza gelecekleri bütün detayları ile bize anlatmaktadır. Bunun karşılığında da dünyaya dalma tehlikesine karşı ve ona bağlanma konusunda bizi uyardı. İbret almamız için, bizden öncekilerin başına gelenleri bize haber verdi. Üzüntüyle ifade etmek gerekir ki, biz bütün bu ibretlik olaylardan ibret almadık. Bilakis biz kendimiz, ibretlik hale düştük.

Geçici dünya malını elde etmek için meşgul olduğumda ve yaradılış sebebimi unuttuğumda aklım neredeydi?

Ey bu geçici dünyayı bize süsleyen, ona karşı bizi hırslı kılan, bizi bunlarla oyalayan kovulmuş şeytan!

Ey bütün bunları gizleyen düşman! Onu gece ve gündüz benimle beraber olan bir arkadaş edindim. Bu arkadaş haramları ve görevlerimi terk etmeyi bana süslüyor. Hedefinde başarıya ulaşmak için de ruhum çıkana kadar beni terk etmez. Hiç şüphesiz, Rabbimiz bu kovulmuş Şeytana karşı bizleri defalarca uyarmıştır.

“Şeytan size düşmandır, siz de onu düşman tutun. O etrafına toplanan taraftarlarını ancak cehennemliklerden olsunlar diye davet eder.”²⁶

Sen, Ey Nefsim!

Hiç şüphesiz, bana karşı Şeytana yardımcı oluyorsun. Cahilliğini ve dünya malına sevgini, şehvetlerine olan düşkünlüğünü, etrafında bulunanlara karşı büyüklenmeni ve kibrini kullanarak seni kendine silah yaptı ve bu şekilde kalbime ve irademe hâkim oldu...

Senin bu bitmez isteklerinle, beni istediğin amelleri yapmaya zorladı. Bu şekilde de senin vesilenle, bende yapmak istediklerinin hepsini başardı...

Hatırlıyor musun?

Ben kaç defa Allah'ın rızasını kazanmak için nafile oruç tutmak istedim de, sen beni baş ağrısı ve yorgunlukla korkutarak vazgeçirdin. Kaç gece, Allah rızası için kalkıp namaz kılmak istedim de, sen bana uykuyu tatlı gösterdin. Böylelikle de, Allah'ın bazı kullarına her gece nasip etmiş olduğu bu nimetten beni mahrum bıraktın...

Hatırlıyor musun?

Müezzin, sabah namazı için ezan okuduğunda, bana ne yapıyordun. Müezzin, “Namaz uykudan hayırlıdır,” dediğinde, içimden kendi kendimi azarlıyordum... Uykuya devam etmem için, nasıl ısrar ettiğini hatırlıyor musun? Yatağın çekiciliğini ve rahatın tatlılığını güzelleştiriyordun. Hiç şüphesiz, bu namazı da vaktinde kılma fırsatını kaçırtmıştın bana. Çoğu

zaman, güneş doğmadan önce kılamıyordum, sabah namazını. Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in;

“Sabahın iki rekâtı, dünya ve üzerindeki her şeyden daha hayırlıdır”²⁷ buyurduğu sünnetini çoğu zaman kılmıyordum. Paradan, maldan, görevden, yemekten, içmekten, hanımdan, çocuklardan, altın ve gümüşlerden daha hayırlı...

Ben burada bu hali gördükten sonra, bu sözlerin kıymetini anladım. Gözümdeki perde kalktı ve dünyanın tamamının peşinde koşmaya değer olmadığını gördüm. Ancak Allah azze ve celle'ye kulluk için çalışmak gerekiyormuş, bunu anladım...

Ey Nefsim!

Beni boş işlerle, oyun ve eğlenceyle, gıybet ve laf taşımayla, yalan ve övünmeyle oyaladın. Her ne zaman sana ölümü ve bir gün bizim de ona gideceğimizi hatırlattığımda, sen buna tahammül etmedin, zevklerini ve şehvi arzularını tatmaya devam etmek için, zihnimi ölümü hatırlamaktan uzaklaştırdın, dikkatimi başka yönlere çektin...

Her Şey Kayboldu!

Hiç şüphesiz, şimdi her şey kayboldu. Mal elde etmek için koşuşturmam ve yorulmamın hepsi gitti şimdi.

Çocuklarımin dünya geleceğini garanti altına almak için çalışırken, benim ve onların gerçek geleceği olan bu kabir hayatı için ve şuradaki ebedi hayat için çalışmayı unuttum...

Önümdeki perdeler açıldığında, şimdi her şeyi çok daha iyi görüyorum. Dünyanın gerçek yüzünü gördüm. Kuşkusuz benim gelecek anlayışım doğru değilmiş. İnsan için gerçek anlamdaki geleceği, ölümden sonra başlamaktadır. Dünyada ne kadar da mal biriktirse, bir gün onları terk edecektir. Dünyada neyi sevecek olursa olsun, bir gün ayrılacaktır. Geriye baki kalacak olan ise sadece kulluktur.

“Mal ve oğullar, dünya hayatının süsüdür. Bâkî kalacak olan iyi ameller ise, Rabbinin katında, sevapça da hayırlıdır, ümit yönünden de daha hayırlıdır.”²⁸

Vay başıma gelenlere!

Nasıl oldu da gerçek geleceğim için çalışmadım. Vay kaçırmış olduğum, cemaat namazlarının sevaplarına!

İbni Ömer *radiyallahu anh*'den nakledildiğine göre, Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Kişinin cemaat ile kılmış olduğu namaz, tek başına kılmış olduğu namazdan yirmi yedi derece daha faziletlidir.”²⁹

Yazıklar olsun bana, nasıl oldu da beş vakit farz namazlarla kılınan on iki rekât sünneti ihmal ederek, cennette kendime bina inşa etme fırsatını kaçırdım...

Müminlerin annesi, Ümmü Habibe *radiyallahu anha* naklediyor: Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in şöyle buyurduğunu işittim;

28 Kehf, 46.

29 Muttefekun aleyh.

“Farzların dışında, on iki rekât namazı kılmış her Müslümana, Allah cennette bir ev inşa eder.”³⁰

Cuma namazına, erkenden gitmeyerek kaçırmış olduğum o büyük mükâfattan dolayı vay benim halime.

Evs bin Evs radiyallahu anh'ten nakledildi: Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

“Kim Cuma günü yıkanır ve gusûl abdesti alırsa sonra da erkenden çıkarsa bir bineğe binmeden yürüyerek giderse, mescide gittiğinde de imama yakın oturursa, boş işlerle uğraşmaz, susar ve imamı dinlerse... Evinden mescide gelene kadar atmış olduğu her bir adım karşılığında, gündüzleri oruçlu ve geceleri de namazlı geçirmiş olduğu bir senelik sevap verilir.”³¹

Mescitte sabah namazını kıldıktan sonra oturup güneş doğana kadar Allah'ı anarak bekleyip sonra da iki rekât namaz kılarak, Hac ve Umre sevabı alamadım.

Enes radiyallahu anh'ten nakledildi: Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

“Kim cemaat ile sabah namazını kılar, sonra da güneş doğana kadar oturup da Allah'ı anarsa sonra da iki rekât namaz kılar, onun için, tam bir Hac ve Umre sevabı olur.”³²

Nafile oruç fırsatını kaçırdım. Kul, tutmuş olduğu her bir günlük oruç ile kendisi ile cehennem arasındaki mesafeyi yetmiş yıl uzaklaştırmaktadır.

30 Müslim

31 Sahihu Cami, r: 6405.

32 Sahihu Cami, r: 6346.

Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurmaktadır:

“Bir kul, Allah için bir gün oruç tutacak olursa, Allah azze ve celle, bu bir gün karşılığında o kulunu cennemden yetmiş yıllık mesafe uzaklaştırır.”³³

Yazıklar olsun bana, çocuklarımın geleceğini düşünürdüm. Oysa onlar beni tek başıma bırakıp gittiler. Onların dualarından bir şey göremiyorum. Ben onların duasına muhtaç olduğum halde, onlar beni unutmuş gibiler...

Fayda Verecek Meyve

Ah, keşke malımdan ihtiyacımın fazlasını Allah yolunda harcasaydım. İşte bu, kula fayda verecek gerçek bir birikim olurdu. Hiç şüphesiz, malımın Allah katında fayda vermesi fırsatını kaçırdım. Dünyada yaptığım infakın karşılığında, burada yedi yüz katı verilecekti. Allah, dilediğine daha da artıracaktır. Bu kadar geniş kapsamlı faydası olacak bir hayırdan nasıl da gafil kalabildim?

Gözlerimde nasıl bir perde vardı? Kalbimin üzerinde nasıl bir pas vardı böyle?

Kur'an, bize olan rahmetinden dolayı ve geleceğimizi güvence altına almak için Allah yolunda infak etmek ile alâkalı ayetlerle doludur. Hiç kuşkusuz, Allah azze ve celle, yapacağım infaklarla, hatalarımı söndürmek, kabrimi aydınlatmak ve Kıyamet günü bu yaptığım infakın gölgesinde beni gölgelendirmek için, benden borç istemektedir. Ben ise, bunu kabul etmedim ve mallarımı biriktirerek elimde tuttum. Nefsim, sürekli olarak beni fakirlik ve bilinmezlikle korkutuyordu...

Burada görmüş olduğum her sıkıntıda, her sefalette ve hissettiğim her pişmanlıkta, Allah *azze ve celle*'nin şu ayetini hatırlamaktayım.

“Kimdir o, Allah’a güzel bir borç verecek olan ki, Allah da onun verdiği kat kat artırsın ve onun için şerefli bir mükâfat da versin.”³⁴

Yazıklar olsun bana ki, vaktimi Allah’ı anmadan boşa geçirdim. Zikir, çok fazla yorulmaya ihtiyaç hissettirmeyecek hafif bir ibadettir.

Yazıklar olsun bana ki, Kur’an’ı terk ettim. Düzenli bir şekilde okumadım, manalarını tefekkür etmedim ve onunla amel ederek, onun ahlâkı ile ahlâklanmadım. Allah *azze ve celle*’yi razı edecek hakiki bir değişiklik yapamadığım için de nefsimi yazık ettim. Birçok gece kendi menfaatlerim için, dünyalık şehvi arzularımı tatmin etmek için sabahlarken, Kur’an okumak için nefsimi yormadım. Bunu yapacak olsaydım, faydası buraya kadar, kabre kadar devam edecekti. Hatta Kıyamete kadar faydası devam edecek, o gün kendisi ile amel eden kişiye şefaatçi olacaktır.

Keşke, Geleceğim İçin Salih Amel Hazırlasaydım!

Keşke, gezmek için gittiğim tatil beldeleri yerine, Hac ve Umre ibadetlerini ifa etmek için Beytullah’a gitseydim. Bu şekilde günahlarımı arındırır ve kalbimdeki pası siler, takva ve iman ile beslerdim.

Cabir radiyallahu anh'den nakledildiğine göre: Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

"Hac ve Umreye devam ediniz. Çünkü bu iki ibadet, körüğün demirin kirini temizlediği gibi, fakirlik ve günahları temizler."³⁵

Keşke, Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in sünnetine tabi olsaydım. Kıyamet günü Onu gördüğümde, Ona ne diyeceğim?

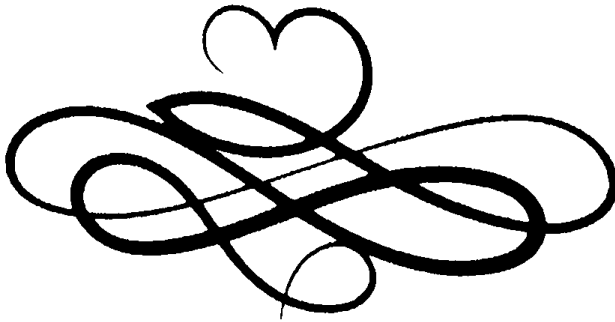
Keşke, Allah'a davet ve emri bi'l maruf nehyi ani'l münker görevini yerine getirseydim.

Keşke, İslam için çalışıp hükümlerini hayata hâkim kılmak için gayret gösterenlerle beraber çalışıp bu çalışmalarına ben de ortak olsaydım.

Keşke, peygamberlerin efendisinin şu nasihatine kulak verip dinleseymdim:

"Akıllı kişi nefsinin bir kenara bırakıp ölüm sonrası için çalışandır. Aciz kişi ise nefsinin, arzularının peşinden sürükleyip sonra da Allah'tan boş kuruntularla beklenti içerisinde olanlardır."³⁶

Keşke, geleceğim için salih amel hazırlasaydım!

35 Sahihu Camii'l Hadis, r: 251.

36 Tirmizi.

Cabir radiyallahu anh'den nakledildiğine göre: Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

"Hac ve Umreye devam ediniz. Çünkü bu iki ibadet, körüğün demirin kirini temizlediği gibi, fakirlik ve günahları temizler."³⁵

Keşke, Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in sünnetine tabi olsaydım. Kıyamet günü Onu gördüğümde, Ona ne diyeceğim?

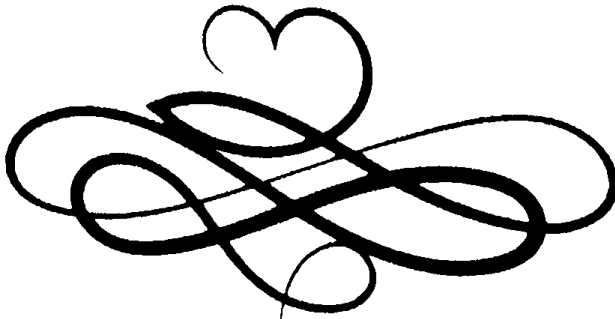
Keşke, Allah'a davet ve emri bi'l maruf nehyi ani'l münker görevini yerine getirseydim.

Keşke, İslam için çalışıp hükümlerini hayata hâkim kılmak için gayret gösterenlerle beraber çalışıp bu çalışmalarına ben de ortak olsaydım.

Keşke, peygamberlerin efendisinin şu nasihatine kulak verip dinleseymdim:

"Akıllı kişi nefsinin bir kenara bırakıp ölüm sonrası için çalışandır. Aciz kişi ise nefsinin, arzularının peşinden sürükleyip sonra da Allah'tan boş kuruntularla beklenti içerisinde olanlardır."³⁶

Keşke, geleceğim için salih amel hazırlasaydım!

35 Sahihu Camii'l Hadis, r: 251.

36 Tirmizi.

ÖRNEK MANZARALAR

Anılarımız bir film şeridi gibi gözümüzün önünden geçtikten sonra ve dünyada iken kaçırmış olduğumuz her fırsatı hatırladığımızda, pişmanlığımız daha da artmaktadır.

Kabirde bulunduğumuz esnada, dünyada iken Allah'a ve Rasûlüne itaat etmiş, ömrünü salih ameller ile doldurmuş ve bunun meyvesini de öldükten sonra, kabir hayatında toplamaya başlayan kişilerin oradaki hallerine şahit olduğumuzu bir hayal edelim.

Onlardan her birisinin kabri, göz alabildiğine geniş, o da orada cennet bahçelerinden bir bahçede dolaşıyor...

Sadece bu kadar da değil...

Bütün bunlarla birlikte, o kişi cennette kendisine ayrılan yerleri, köşkleri, orada bulunan hurileri, yiyecekleri, içecekleri, meyveleri ve hizmetçileri gördükçe, kıyametin kopmasını sabırsızlıkla bekler.

Bu bahtiyar kişilerin çoğunluğu, insanların küçümsediği fakirlerden oluşmaktaydı. Ama onlar Rableri katında unutulmuş kişiler değillerdi...

İşte bu! Mescid ehli kişiler de bulunuyor bu bahtiyar kişiler içinde. Onlar, imamın namaza başlama tekbirini kaçırmazlardı...

İşte bu da, gece namazlarına kalkan biri... Seher vaktinde istiğfar edenlerdendi...

Ve işte bu da, sadaka veren biri... Sadaka verirken o kadar gizlerdi ki, neredeyse sağ elinin verdiğiinden sol elinin haberi olmuyordu...

Buna gelince, Kur'an'ı düşünmekle meşgul olmuş, manalarına bakmak için uzun zaman ayırmış, uykusundan mahrum kalmıştı. O Kur'an kabirde onunla arkadaş olmuş, ona aydınlık vermiş ve kabrini aydınlatmıştı...

İşte bu da, İslam için çalışıp Allah yolunda cihad eden biriydi. İnsanlara hizmet eder, sıkıntılarını giderir ve ellerinden tutarak Allah azze ve celle'ye götürmeye çalışırdı...

Şuna gelince, onun özel bir yeri vardı... Toprak onun etine dokunamıyordu. Ruhuna gelince, Arş'a asılı, istediği zaman cennete giden yeşil kuşların kursağında bulunuyordu...

O, Şehid...

O, ne kadar mutlu ve ne kadar da sevinçli. Yazıklar olsun bana. Şayet gayret gösterseydim, Allah'tan samimi bir kalp ile isteseydim! Onun ulaştığı mertebeye ulaşma fırsatım vardı. Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in buyurmuş olduğu gibi;

"Kim samimi bir şekilde şehadeti isterse, yatağında ölecek olsa bile, Allah Onu şehidler mertebesine eriştirir."³⁷

Bütün bunların hepsi, içinde bulundukları nimetlerde, bu ebedi âlemde, hiçbir şeye benzemeyen bu nimetlerin içinde, nasıl da sevinçli gözüküyorlar...

Hiç şüphesiz, Allah'ın kendilerinden, ekmesini istediklerini ektiler ve hayal ettiklerinin ötesinde bir mahsul biçiyorlar...

Benim gibiler ise, sadece gam ve keder biçmektedirler. Korkutucu ve dar bir çukurda, kötü amelleri ile arkadaşlık yaparak...

Karanlık Kabirler!

Bana ne oluyor da kabirlerin çoğunluğunu karanlık görüyorum. Bunların dünyadaki halleri neydi ki?

Hiç kuşkusuz, ben kendimi dünyadaki insanların çoğunluğuna kıyaslayarak halimi iyi görüyordum. Maalesef bu insanların çoğunluğu da benim gibi gaflet içindeymiş.

“İnsanların hesaba çekilecekleri (gün) yaklaştı. Hal böyle iken onlar, gaflet içinde yüz çevirdiler. Rablerinden kendilerine ne zaman yeni bir ihtar gelse, onlar bunu, hep alaya alarak, kalpleri oyuna, eğlenceye dalarak dinlemişlerdir. O zalimler şöyle fısıldaştılar: Bu (Muhammed), sizin gibi bir beşer olmaktan başka nedir ki! Siz şimdi gözünüz göre göre büyüye mi kapılıyorsunuz?” ³⁸

Dünyanın göz kamaştırıcı cazibesine boyun eğdiler ve şehvi arzularını, Rablerinin rızasına tercih ettiler. Bunun sonucu da, içinde bulunanlara ateş olan, karanlık kabirlerdir...

Bütün bunların hepsi, içinde bulundukları nimetlerde, bu ebedi âlemde, hiçbir şeye benzemeyen bu nimetlerin içinde, nasıl da sevinçli gözüküyorlar...

Hiç şüphesiz, Allah'ın kendilerinden, ekmesini istediklerini ektiler ve hayal ettiklerinin ötesinde bir mahsul biçiyorlar...

Benim gibiler ise, sadece gam ve keder biçmektedirler. Korkutucu ve dar bir çukurda, kötü amelleri ile arkadaşlık yaparak...

Karanlık Kabirler!

Bana ne oluyor da kabirlerin çoğunluğunu karanlık görüyorum. Bunların dünyadaki halleri neydi ki?

Hiç kuşkusuz, ben kendimi dünyadaki insanların çoğunluğuna kıyaslayarak halimi iyi görüyordum. Maalesef bu insanların çoğunluğu da benim gibi gaflet içindeymiş.

“İnsanların hesaba çekilecekleri (gün) yaklaştı. Hal böyle iken onlar, gaflet içinde yüz çevirdiler. Rablerinden kendilerine ne zaman yeni bir ihtar gelse, onlar bunu, hep alaya alarak, kalpleri oyuna, eğlenceye dalarak dinlemişlerdir. O zalimler şöyle fısıldaştılar: Bu (Muhammed), sizin gibi bir beşer olmaktan başka nedir ki! Siz şimdi gözünüz göre göre büyüye mi kapılıyorsunuz?” ³⁸

Dünyanın göz kamaştırıcı cazibesine boyun eğdiler ve şehvi arzularını, Rablerinin rızasına tercih ettiler. Bunun sonucu da, içinde bulunanlara ateş olan, karanlık kabirlerdir...

Onlar, kişiyi helak edecek olan amellerden uzak durmuyorlardı.

İşte bu, Allah'a şirk koşuyor, O'nun dışındakilere adak adıyordu. Sihirbazlara ve kâhinlere giderdi. Kabir ehlinden bir menfaat beklerdi...

İşte bu da, namazlarını terk ederdi. Anne babasının haklarını çiğner, akraba bağlarını koparırdı...

Bu kadın da, komşularının gizli hallerini gözetirdi. İnsanların arasında laf taşırdı...

Bu da, yalan söyler, insanlara zulmeder, haklarını yerdi...

Bu kadın da, koku sürünerek ve üstü başı açık, tesettüre dikkat etmeksizin, evinden çıkardı...

Allah Yaptıklarını Kaydetti, Onlar İse Unuttular!

Hiç şüphesiz Allah *azze ve celle*, her şeyi kaydetmiştir.

“Onlar, bütün yaptıklarını hazır bulmuşlardır. Senin Rabbin hiç kimseye zulmetmez.”³⁹

Amelleri yazmakla görevli iki melek, bir an bile kaçırmaksızın bütün yapılanları yazarlar.

“İnsan hiçbir söz söylemez ki yanında (onu) gözetleyen, dediklerini kayıt altına alan bir melek hazır bulunmasın.”⁴⁰

39 Kehf, 49.

40 Kâf, 18.

Onlar, kişiyi helak edecek olan amellerden uzak durmuyorlardı.

İşte bu, Allah'a şirk koşuyor, O'nun dışındakilere adak adıyordu. Sihirbazlara ve kâhinlere giderdi. Kabir ehlinden bir menfaat beklerdi...

İşte bu da, namazlarını terk ederdi. Anne babasının haklarını çiğner, akraba bağlarını koparırdı...

Bu kadın da, komşularının gizli hallerini gözetirdi. İnsanların arasında laf taşırdı...

Bu da, yalan söyler, insanlara zulmeder, haklarını yerdi...

Bu kadın da, koku sürünerek ve üstü başı açık, tesettüre dikkat etmeksizin, evinden çıkardı...

Allah Yaptıklarını Kaydetti, Onlar İse Unuttular!

Hiç şüphesiz Allah *azze ve celle*, her şeyi kaydetmiştir.

“Onlar, bütün yaptıklarını hazır bulmuşlardır. Senin Rabbin hiç kimseye zulmetmez.”³⁹

Amelleri yazmakla görevli iki melek, bir an bile kaçırmaksızın bütün yapılanları yazarlar.

“İnsan hiçbir söz söylemez ki yanında (onu) gözetleyen, dediklerini kayıt altına alan bir melek hazır bulunmasın.”⁴⁰

39 Kehf, 49.

40 Kâf, 18.

Berzah âleminde, kabir âleminde başımıza gelen sıkıntılar ve karanlıklar, ileride ahirette yaşayacaklarımızın yanında hiçbir şeydir...

Burada, karanlık kabirlerde bulunanların çoğu kendileri için hazırlanan azabı ve ateşi görüyorlar.

“Onlar, sabah akşam ateşe arz olunurlar. Kıyamet kopacağı gün de: “Firavun hanedanını azabın en şiddetlisine tıkın!” (denilecektir).⁴¹

Orada yiyecek ararlar, ama bulacakları şey zakkum olacaktır.

“Gerçekten zakkum ağacı, günahkârların yemeğidir. O pota gibi karınlarda kaynar. O, kızgın bir sıvının kaynaması gibidir.”⁴²

Su aradıkları zaman da;

“Erimiş maden gibi yüzleri haşlayan bir su ile cevap verilir. O ne kötü bir içecek.”⁴³ bulurlar.

Döşekleri ve örtüleri ateştir.

“Onlara cehennemde ateşten bir yatak, üstlerine de (ateşten) örtüler vardır.”⁴⁴

Güç yetiremeyecekleri bir azap vardır.

“Zira bizim yanımızda bukağılar var, bir cehennem var. Boğaza duran bir yiyecek, elem verici bir azap var.”⁴⁵

41 Mümin, 46.

42 Duhan, 43-46.

43 Kehf, 29.

44 Âraf, 41.

45 Müzzemmil, 12-13.

Orada ölmek isterler, fakat nerede...

“Hüküm verilmez ki ölsünler, kendilerinden biraz azap da hafifletilmez.”⁴⁶

Bütün bunları gördükçe üzüntü ve kederleri daha da artar ve kıyametin kopmasını istemezler.

Herkesin Temennisi!

İstisnasız, bütün hepsi, bir an için bile olsa dünyaya döndürülmek isterler. Allah’ı anmak veya secde etmek isterler. Orada gördükleri ile kendilerine zulmetmiş olduklarına ve dünyanın güzelliği ile kendilerini aldattığına kesin bir şekilde kanaat getirmişlerdir artık. Bununla birlikte, şeytanın kendilerinin düşmanı olduğuna kesin inanmışlardır. Şeytan, onların apaçık düşmanıdır, onların cehenneme gidecekleri kesinleşmeden, onları rahat bırakmayacaktır.

Allah’ın onlara zaman vermesi, yaptıkları karşılığında onları hemen cezalandırmaması onları aldattı. Onların önünde bulunan örtü, onları aldattı. Tıpkı iki bahçe sahibinin zannettiği gibi, ölümden sonra da durumlarının aynı şekilde devam edeceğini zannettiler.

“Şayet Rabbimin huzuruna götürülürsem, muhakkak orada bundan daha hayırlı bir sonuç bulurum.”⁴⁷

Ve Allah’ın kavlini unuttular;

“Sizi sadece boş yere yarattığımızı ve sizin hakikaten huzurumuza geri getirilmeyeceğinizi mi sandınız? Mutlak

46 Fatır, 36.

47 Kehf, 36.

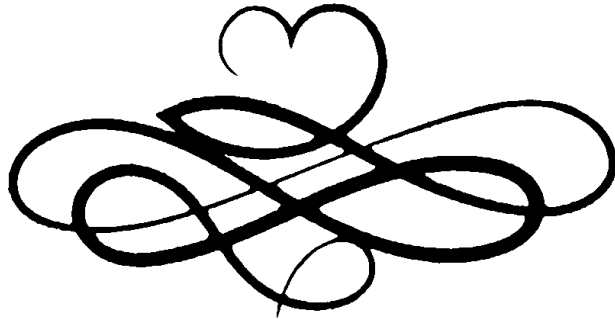
hâkim ve hak olan Allah, çok yücedir. O'ndan başka ilâh yoktur.”⁴⁸

Şimdi, Rablerinin kitabında defalarca tekrarlamış olduğu uyarılarını hatırladılar, hızlı bir şekilde.

“Ey insanlar! Haberiniz olsun ki, Allah'ın vaadi muhakkaktır. Sakın bu dünya hayatı sizi aldatmasın, sakın o aldatici şeytan sizi, Allah hakkında da aldatmasın. Çünkü şeytan size düşmandır. Siz de onu düşman tutun. O etrafına toplanan taraftarlarını ancak cehennemliklerden olsunlar diye davet eder.”⁴⁹

Fakat bugün pişmanlık fayda verecek mi?

“Girin oraya, ister sabredin ister etmeyin artık sizin için birdir. Siz hep yaptıklarınıza göre cezalandırılacaksınız”⁵⁰

48 Mu'minun, 115-116.

49 Fâtır, 5-6.

50 Tûr, 16.

GERİ DÖNÜŞ RÜYASI

Dünyadaki hayatımız, film şeridi gibi gözümüzün önünden geçtikten ve hakikatler ortaya çıktıktan sonra ne kadar dünyaya boyun eğip de ahiret hususunda isteksiz olduğumuz anlaşılmıştı.

Bütün bunları gördüğümüzde, arzularının peşinde koşarak ve isteklerine engel olmayarak, nefsimize ne kadar zulmettiğimizi anladık. Bir anlık bir sevinç, geçici mutluluk karşılığında kabir hayatına ulaşacak ve buradan da ahirete ulaşacak olan kötülüğü ve kötü sonu satın aldık.

Ah keşke bu sıkıntıların bir sonu olsaydı...

Buna karşın, takva gemi ile nefsini dizginleyip Allah *azze ve celle*'den korkan, dünyada Rabbine itaat etmek için sabretmeyi başaran ve bunun sonucunda da ebedi mutluluk ve rahatı satın alan birilerini gördük...

Bizden her birimiz, dünyada kaçırmış olduğu fırsatlar karşısında içine dolacak olan pişmanlık ve üzüntüyü bir düşünün. Sonra da ikinci bir defa dünyaya döndürülmek istediğini ve şöyle dediğini hayal etsin: Bütün bu başıma gelenlerden ve gördüklerimden sonra, Allah *azze ve celle* beni tekrar dünyaya döndürecek olsa, neden bunu hayal etmeyeyim ki?

Bütün gördüklerimden sonra, dünyadaki halim nasıl olur acaba? Ölmeden önceki halimden farklı olacağı kesin...

Namazla İlişkilerim

O zaman, mescide giderken attığım adımları artırır, namazda, ilk safa geçmek için yarışırdım. Namazda huşu içinde olmak için bütün manalarını düşünürdüm. Dünyanın tehlikelerine karşı tetikte bekler, şeytanın namazımdan bir şey çalmasına müsaade etmezdim...

Ne müekked, ne de müstehab, hiçbir sünneti kaçırmazdım...

Gecenin büyük bir bölümünü, zikir, namaz ve istiğfar ile ihya ederdim...

Ölümü, her daim gözümün önünde tutardım ve her an gelmesini beklerdim. Sabahladığım zaman, akşama kadar öleceğimi beklemez, bilakis güneşin doğduğu her günü, son günüm olarak görürdüm. Başladığım her namazı da, dünyaya veda namazım olarak görürdüm...

Günahlardan uzaklaşır, boş ve gereksiz ortamlarda bulunmazdım. Sadece hayır ve insanların arasını ıslah etmek için konuşurdum...

Kendim ve ailemin rızkını temin etmek için çalışırdım ama ihtiyacımız olan kadarı için çalışır, dünyanın peşinden koşuşturmazdım...

İmkânım elverdiği kadarıyla, gizli ve açık Allah yolunda infak ederdim. Allah'ın rızasını kazanmak için her gün infak edenler listesine ismimi yazdırmak için uğraşırdım. Aynı şekilde, her sabah

"Allah'ım infak edenlerin, verdiği yerini doldur."⁵¹ diye dua eden meleklerin, duasına nail olmak için, her gün infak etmek isterdim...

51 Muttefekun Aleyh.

Kur'an İle Hayat Bulurdum!

Allah'a yaklaştıracak, faydalı ilim meclislerinde bulunurdum. Şartlar ne olursa olsun, düzenli devam edeceğim bir Kur'an ezber programım olurdu. Amacım sadece Kur'an'ı hatim etmek olmazdı. Ayetlerini düşünür, onları yaşamaya çalışır ve o ayetlerin muhatabı benmişim gibi dinlerdim. Bu ayetleri anlamak için özel dersler yapar, bunları hayatıma aktarırdım.

Kur'an, hayat metodu ve hidayet rehberidir...

Anne ve babama itaat eder, gücüm yettiğinde de onlara iyi davranırdım...

Akrabalarım uzak dursa bile, onlarla olan bağlarımı devam ettirirdim. Beni mahrum edene verir ve bana zulmedeni affederdim. Orası kızmak veya intikam güdecek kadar uzun bir zaman geçirilecek yer değildir.

İyiliği emreder, kötülükten alıkoyardım. Allah için, hiçbir kınayıcının kınamasını önemsemezdim. Allah'ın yardımı ile de, insanlardan gelecek eziyetlere sabrederdim. Zalime, yeter yaptığın zulüm, derdim. Kendi nefsimi veya akrabalarımın karşı olsa bile, hakkın tarafını tutardım...

Ailem İle İlişkilerim!

Hanıma ve kızlarıma, içini göstermeyecek, bol ve örtücü giysiler giymelerini emrederdim. Çocuklarımı İslam sevgisi ve onun için çalışmak üzere yetiştirirdim. Nerede olurlarsa olsunlar, güzel birer örnek olmalarını sağlardım. İhtiyaçları olan dini ilimleri tahsil etmelerini sağlardım. Aynı şekilde, mühendislik, tıp veya ziraat gibi dünyalık ilimleri de tahsil etmelerini sağlardım. Bunu yaparken de, yeryüzünde güçlenmek ve

büyüklenmek için yapmayacak, dünya ve dinin iyiliğine yapacaklardı. Muamelelerinde, ahlâklarında ve yeteneklerinde güzel bir Müslüman örneği ortaya koyacaklardı. Ancak dini bir gereksinim sebebi ile Müslümanların önüne geçerlerdi. Allah'a ihlâslı kullar olurlardı. Bütün bunlarla birlikte, zamanın ilimlerini de kuşanmış olurlardı...

İnsanlar bir tarafta, onlar başka bir tarafta olmalarına gerek yoktur.

Çocuklarımdan dünyevi ilimleri tahsil etmesi için uğraştığım kadar, onların Kur'an ehli olmalarını, ayetlerini tefekkür etmelerini ve amel etmelerini de sağladım. Kur'an kişinin dünyadaki süsü, kabirdeki nuru ve ahiretteki şefaathisidir.

Kur'an ehli, Allah'ın has kullarıdır...

Çocuklarımdan bazılarını, Şeriat ilimlerinde ihtisas sahibi kıldım. **"Âlimler, peygamberlerin varisleridir. Gökyüzünde ve yeryüzünde bulunan tüm canlılar, hatta denizdeki balıklar bile âlimler için istiğfarda bulunurlar."** Bu ilimleri vermeden önce, nefislerini tezkiye edecek eğitimden geçirmeliyim ki, elde edecekleri ilimleri şahsi menfaatlerini elde etmek için araç olarak kullanmasınlar.

İlim, terbiye edilmemiş nefislerin eline geçtiğinde, insanlara karşı kibirlenmek için kullanılan en büyük araç olur...

Çocuklarımdan içine, Allah yolunda cihad etme sevgisini de aşıladım. En azından birisinin şehid olması halinde, yakınlarından yetmiş kişiye şefaathçi olacaktır...

Kızlarıma gelince, salih birer eş olmalarını teşvik eddim. Onlardan her birisi Allah'a itaat konusunda kocasına yardımcı olacaktır. Sabahları kocasını uğurlarken şöyle diyecektir:

Bizim hakkımızda Allah'tan kork. Biz fakirliğe sabrederiz ama cehennem ateşine sabredemeyiz...

Allah'ın dilemesi ile bütün çocuklarımı dünyalıklar hususunda, kendilerinden üstün olanlara değil de kendilerinden düşük olanlara bakmalarını sağladım. Ancak bu şekilde içinde bulundukları nimetlerin farkına varabileceklerdir...

Onların yanında sürekli olarak Allah'ın bize vermiş olduğu nimetleri hatırlatırım ki bu vesile ile Allah'ın sevgisi onların kalplerine yerleşmiş olsun. **“Allah'ı(n dinini) koru ki, Allah da seni korusun”** şiarını yükseltirdim, bu şekilde de Allah'tan korkmalarını ve sevabını ummalarını sağladım...

Evimde İslam'ı hâkim kıldım. Ahlâksız ve arsız müzik ve şarkıların evimde çalınmasına müsaade etmezdim. Televizyon, ancak faydalı bir şeyler seyretmek veya bir süre dinlenmek için açılırdı. Allah *azze ve celle*'yi öfkeliendirecek şeyleri izleme noktasına ulaşmasına müsaade etmezdim.

Bütün ev ahalisi, fecir doğmadan önce kalkar, Allah'a sığınır, istiğfarda bulunur, Allah'ın gece namazlarına kalkan kullarına verdiği sevaba nail olmaya çalışırdık...

Çocuklarımı, hiç kimse ile dalga geçmemeleri ve küçümsememeleri gerektiği hususunda korkuturdum. Onlara, insanlar arasındaki değer ölçüsünün Allah'tan korkmak ve O'nun takvası olduğunu öğretirdim. Allah katında, bir insanın diğer insanlardan ayrılması için, diplomanın, makamın, yaşın veya soyun bir önemi yoktur...

Aynı şekilde çocuklarıma, bir insan ne kadar günahlara bulaşırsa bulaşsın, onu küçümsememek gerektiğini öğretirdim. Çünkü onun sonunun ne olacağını bilemeyiz. Umulur ki Allah

azze ve celle, onun kalbine muttali olur, kalbinde bulunan alçak gönüllülük, pişmanlık ve Allah korkusunu görür de buna sebep olarak onu hidayete erdirir ve ona hayırlı bir son takdir eder. Buna mukabil, Allah *azze ve celle* bizim kalbimizde, kibir ve gurur görür de buna göre bir son takdir edebilir. Sonumuz kötü olur ve bütün amellerimiz boşa gider. Allah muhafaza eylesin...

Ve yine Allah *azze ve celle*, çocuklarımdan herhangi birisine bir üstünlük vererek ona ikramda bulunacak olursa bununla kendini başkalarından üstün görmemesini, bunun amelleri silen, ve kibrin gireceği tehlikeli bir nokta olduğunu öğretirdim..

Alçak gönüllülüğü ve pişmanlığı getirecek nice günah, kibir ve kendini beğenmişliği doğuran ibadetlerden daha üstündür...

Cennet İçin Yarışmak

Dünyalık sebepler için, hiç kimse ile yarışmazdım. Kim dünyalık bir şey için benimle tartışacak olsa, o şeyi ona bırakırdım. Buna karşın, ahiret için çalışanlarla, ahiretlik ameller için yarışırdım. Allah *azze ve celle*'ye ulaşmak için sadece onlarla yarışırdım.

“Rabbinizin bağışına ve genişliği göklerle yer arası kadar olan, Allah’tan gereği gibi korkanlar için hazırlanmış bulunan cennete koşun!”⁵²

Gücüm yettiğince, Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem*'in küçük büyük, bütün sünnetlerini yaşamak için

52 Âl-i İmran, 133.

gayret gösterirdim. Benim uymam gereken en önemli sünneti ise, Allah'ın izni ile kavmine karşı ortaya koymuş olduğu siyreti ve bunun neticesinde de ilk İslam Devleti'ni ikame etmesidir. Bu kurduğu devlet ile birlikte de kısa bir sürede dünyanın doğusuna ve batısına İslam'ın nüfuzunu yaymış oldu...

Kendinden Başkalarını da Kurtar!

İnsanlara karşı merhametli olurdum. Onlara karşı güler yüzlü olurdum. Onları davet ederken yumuşak huylu olurdum. “ Diğerlerini bırak, önce kendi nefsini ıslah et.” şiarını yükseltirdim. İnsanların çoğu uyumaktadır, kendilerini uyardıracak ve dünyanın gerçek yüzünü onlara gösterecek birilerine ihtiyaç duymaktadırlar. Bu da ancak onlara karşı merhametli ve yumuşak olmakla mümkün olacaktır. Allah *azze ve celle*'nin bize öğretmiş olduğu gibi;

“Sen (o zaman), sırf Allah'ın rahmetiyle onlara karşı yumuşak davrandın. Eğer kaba, katı yürekli olsaydın, onlar senin etrafından dağılıp giderlerdi.”⁵³

Uzlet Olmayacak!

Fesadın yayılmasını sebep göstererek insanlardan uzaklaşmamalıyım. İnsanlarla beraber olup onların sıkıntılarına sabretmek, onlardan uzak durup onlara sabredemeyen kişiden daha hayırlıdır. Sevgili Peygamberimizin buyurmuş olduğu gibi. İnsanları içinde bulundukları halde bırakıp onları ıslah etmek için çalışacak olmazsak emri bi'l maruf nehyi ani'l münker vacibini terk ettiğimiz için günahkâr olmuş oluruz.

İnsanlarla Birlikte

Selâmı yayardım, yemek yedirirdim, beni davet edenin davetine icabet ederdim, hastaları ziyaret ederdim, özlem duyanların özlemini giderirdim. Dul, yetim, fakir ve bütün ihtiyaç sahiplerinin ihtiyaçları için koşuştururdum...

Yaptığım işleri sağlam yapar, ahde vefa, emanete riayet ve doğruluk noktasında başkalarına örnek olurdum.

Onlarca yıldır, güneşi batmış olan İslam devletinin tekrar ikame edilmesi için çalışırdım. Bu hedefler, oturduğu yerden temenni etmekle ve boş kuruntularla gerçekleşmez. Bilakis kesintisiz ve sürekli bir çalışma ile mümkün olur. Bu konuda da Rasulullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in kurmuş olduğu ilk İslam devletini tekrar ikame etmek için çalışan kişilerle birlikte çalışırdım...

Her zaman, Allah'a davet görevini yerine getirirdim ve Allah *azze ve celle*'nin şu ayette buyurmuş olduğu ahlâk ile ahlâklanırdım:

"Beni, nerede olursam olayım mübarek kıldı."⁵⁴

İnsanları İslam'dan uzaklaştıracak ahmakça hareketlerden kaçınırdım. Bilakis Allah'a davet ederken basiretli davranır, onlarla ilişkilerimde vakıya uygun ve öncelikleri gözeterek hareket ederdim...

Allah'ın yardımının gelmesi hususunda aceleci olmazdım. Allah'ın yardımının belirlenmiş zamanı ve kuralları vardır. O başından sonuna kadar, Allah'ın katındandır.

“Yardım, yalnız daima galip ve hikmet sahibi olan Allah katındandır.”⁵⁵ Bu yardım, Mümin kullarına, ancak şartlarını yerine getirdikleri zaman gelecektir. Bu şartların en önemlisi ise, kendileri için Allah’a yardım etmeleridir.

“Ey iman edenler! Eğer siz Allah’ın dinine yardım ederseniz Allah da size yardım eder ve ayaklarınızı sabit tutar.”⁵⁶

Yine aynı şekilde, güzel bir şekilde hazırlık yapmak gerekmektedir.

“Siz de gücünüzün yettiği kadar onlara karşı her çeşitten kuvvet biriktirin ve cihad için atlar hazırlayın.”⁵⁷

Her yerde, Müslümanların hallerini gözetirdim. Özel olarak da Filistin ve Mescidi Aksa’nın haberlerini takip ederdim...

Nefsimle İlişkilerim

Nefsime karşı sürekli dikkatli olurdum. Kendimi beğenmez, yaptığım ibadetlerle de aldanmazdım. Kendimi beğenmem ve diğer insanlardan üstün görmem için yapmış olduğu hamlelere karşı nefsimle mukavemet gösterirdim. Amellerinin silineceği ve sonunun kötü olacağı ile onu korkuturdum. İhlâslı ve doğru olması için, onunla sürekli mücadele ederdim...

Allah’ın haram kıldıklarına karşı gözlerimi yumardım. Dilimi yalandan, gıybetten, laf taşımaktan ve diğer felaketlerden korurdum, sürekli Allah’ın zikri ile meşgul ederdim...

Allah’ı anarken de kalbimin dilimle birlikte olması için çalışırdım...

55 Âl-i İmran, 126.

56 Muhammed, 7.

57 Enfâl, 60.

Her zaman niyetimin sahih olması için çalışır ve sıhhatini bozacak şeylerden korurdum. İnsanlardan korktuğum ve onlardan utandığımdan dolayı veya onlardan elde edeceğim bir menfaat için yapmayacaktım amellerimi. Bütün insanlar ne benim için, ne de kendileri için fayda veya zarar verebilme gücüne sahip değillerdir. Yaptıklarımın karşılığı ise, benimle birlikte ölümden sonrasına kalacaktır.

Hiçbir akşam, tövbe etmeden yatmazdım. Ola ki o gece uykuda iken ruhum alınabilirdi. Her zaman nefsimi ölüme hazırlardım. Hanımım ve çocuklarım için vasiyetimi yazar ve kefenimi dolabımda hazır tutardım...

Bir gün nefsim galip geldiğinde, bir günah işlediğimde veya bir farzı terk ettiğimde, Allah'ın rahmetinden umudumu kesmezdim. Bilakis tövbede acele eder ve Allah'a sığınırdım. Rabbimizin de buyurduğu gibi, bir kötülük yaptığımda, arkasından onu silecek bir iyilik yapardım.

"Muhakkak ki, iyilikler kötülükleri giderir."⁵⁸

Dengeli ve Ölçülü Olmanın Gerekliliği

Bütün bunlarla birlikte, Allah'ın izni ile bütün işlerimde dengeli ve ölçülü olurdum. Bedenime ihtiyacı olan uykuyu, rahatı ve dinlenmeyi sağlayarak hakkını verirdim. Hanımıma ve çocuklarıma da haklarını verirdim. Onlara karşı asık suratlı olmaz, onları sıkmazdım. İslam, denge ve ölçü dinidir, fitrata aykırı gelmez. Bilakis kişinin ihtiyaçlarını karşılar, onları görmezden gelmez. İslam, ifrat ve tefritten uzak, orta yolda durmaktadır.

⁵⁸ Hud, 114.

Rasulullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in Osman bin Maz'un için söylemiş olduğu nasihati gözümün önüne getirdim;

“Ey Osman! Sünnetimden yüz çevirdin! Ben hem uyurum, hem namaz kılarım ve kadınları nikâhlarım (evlenirim). Ey Osman! Hiç şüphesiz hanımının senin üzerinde hakkı vardır. Misafirlerinin senin üzerinde hakkı vardır. Nefsinin senin üzerinde hakkı vardır. Hem oruç tut, hem de tutmadığın günler olsun. Geceleri hem namaz kıl, hem de uyu.”⁵⁹

Kulluğun Adabı

Allah'ın emrettiklerini yapmak ve yasakladıklarından da kaçınmak için Allah'tan yardım dilerdim. Bir an için bile beni nefsimle yalnız bırakmamasını ısrarla O'ndan dilerdim...

Allah *Suhbanehu ve Teâlâ*, bizi nefsimize bırakacak olursa, bizi zayıflığa ve günahlara bırakmış olur.

“Eğer üzerinizde Allah'ın lütuf ve merhameti olmasaydı, içinizden hiçbir kimse temize çıkmazdı.”⁶⁰

Allah'ın huzuruna çıktığımda, iflas etmiş fakir ve zavallı biri gibi çıkardım. Allah'ın yardımı olmayacak olsa, doğru yolu ve kurtuluşu bulamayacak biri gibi yalvarırdım. Boğulmakta olan ve yardıma muhtaç biri gibi yardım isterdim...

Kalbimle, dilimle ve amellerimle O'na şükrümü eda ederdim...

59 Sahihu Camii's-Sağır, r: 7946.

60 Nur, 21.

Mutluluğun Tanımı

Şayet biri, neden nefsine bu kadar eziyet ediyorsun, Müslüman olmak, nefsi bu dar alana hapsetmeyi mi gerektiriyor? diye sorsa;

Ben de derim ki; Bilakis, ben nefsimin rahatı ve mutluluğunu istiyorum. Rabbine itaat eden, emirlerini yerine getiren kulun hissettiği mutluluk, sadece ölümden sonrası ile sınırlı değildir. Bilakis, ahiretten önce dünya hayatında tadını aldığı ve nimetlerini yaşadığı bir mutluluktur.

“Mümin olarak kim iyi amel işlerse muhakkak onu güzel bir hayat ile yaşatacağız ve yapmakta oldukları amellerin daha güzeliyle mükâfatlarını elbette vereceğiz.”⁶¹

Allah’a itaatin dünyada sebep olacağı mutluluklardan biri de; Kulun kalbinde bir genişlik hissetmesi, yüzünün nurlanması, kafasının rahat olması ve ruhunun sakinleşmesidir. Bütün bunların hepsini, ancak imanın tadını alan bir kişi hissedebilir. Bunu tadan bilir.

“Açın gözünüzü! Allah’ın dostları üzerine ne korku vardır, ne de onlar mahzun olurlar. Onlar ki, iman etmişler ve Allah’a karşı gelmekten sakınmışlardır. Onlara dünya hayatında da, ahiret hayatında da müjdeler vardır.”⁶²

İnsanların peşinde koştuğu, gerçek manadaki mutluluk, ruhun huzuru, kafanın rahat olması, üzüntü ve kederden de uzak olunmasıdır. Ben dünyada olduğum günler süresince bunları yaşamadım. Bütün dünyevi sebepler, etkisi hemen kaybolan bir mutluluk getirmektedir. Mutluluğun kısıtlı etkisi

⁶¹ Nahl, 97.

⁶² Yunus, 62-64.

geçtikten sonra da ruh huzursuzlaşır ve ne yapacağını bilemez bir halde dünya çukurlarında yolunu kaybeder.

Bir an için, söylenenleri doğru kabul edecek olsak ve nefsimizi birçok dünyalık zevk ve nimetlerden mahrum bir şekilde dar bir alana hapsedtiğimizi varsaysak bile, hiç şüphesiz elde edeceklerimiz bunlardan çok daha fazlasına değer. Burada, kabirdeki hayat çok daha korkutucu, yalnız ve acı verici...

Bütün bu sıkıntılardan kurtulmak için dünyadaki değersiz arzulardan vaz geçmeye değmez mi?

Hiç şüphesiz, şimdi önümde bütün gerçekler tamamıyla ortaya çıktı. Şeytana itaat etmeyecek, onun vesveselerinin peşinden gitmeyeceğim...

Kendi hayatımı ve çocuklarımın hayatını, gücüm yettiğince Allah için harcayacağım ve onların geleceğini güvence altına almak için çalışacağım. Tabi ki gelecek mefhumunu yeniden tanımlayarak bunu yapacağım...

Rızık temin etmek için ve gelecek endişesi ile zihnimi meşgul etmeyeceğim. Bilakis, âni yaşayacağım ve takvayı elde etmek için her fırsatı değerlendireceğim. Cuma, Ramazan ayı, Zil Hicce'nin on günü, hac ve umre gibi özel günlerde daha fazla sevap elde etmek için de fırsat kollayacağım...

Kim Vaadini Yerine Getirecek?!

Yaptığımız bu hayaller ve içinde bulunan tehditlerden sonra, birden uyansak ve henüz dünyada olduğumuzu, dünyadan ayrılmadığımızı görsek...

Elde etmek için yalvardığımız, dünyaya döndürülme fırsatının bize verildiğini ve bu fırsatın elimizde olduğunu görsek...

Bizden kimler, vaadini yerine getirir ve hayallerini gerçekleştirmek için çalışır ve tıpkı Rasulullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in Hira mağarasında kendisine Cebrail *aleyhisselâm*'ın geldiği gün Hatice *radiyallahu anha*'ya söylemiş olduğu gibi söyler;

“Ey Hatice! Ne kadardır uyuyorum?”

Ne dersin?

Hayal ettiğimiz manzaralara itibar ederek yapmamız gerekenleri yapmak için şimdiden işe başlayacak mıyız, yoksa bütün bunlar bir hayal ve bir rüyadan ibarettir diyerek unutup gidecek miyiz?

Sonra da her birimiz, daha önceki gafletine ve dünyalık sarhoşluklarına geri dönerek, ölüm meleği gelene kadar bu hal üzere devam mı edeceğiz?

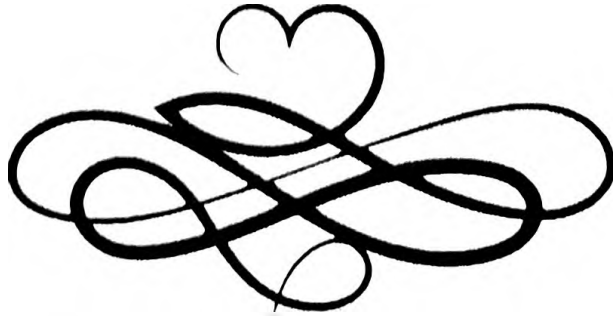
Ölüm meleği gelip de ruhumuzu aldığı zaman, pişmanlığın bir faydası olmayacaktır. O zaman, hiç kimsenin geri döndürülme isteği kabul edilmeyecektir...

Tarih bunun en iyi şahidi, Kur'an en doğru sözüdür.

“Nihayet onlardan birine ölüm gelip çattığında, “Rabbim, der, lütfen beni (dünyaya) geri gönder ta ki, boşa geçirdiğim dünyada iyi iş yapayım. Hayır! Onun söylediği bu söz (boş) laftan ibarettir. Onların gerisinde ise, yeniden dirilecekleri güne kadar (süren) bir berzah vardır.”⁶³

63 Mu'minun, 99-100.

“Birinize ölüm gelip de: “Rabbim, beni yakın bir süreye kadar erteleseydin de sadaka verip iyilerden olsaydım!” demesinden önce, size verdiğimiz rızıktan (Allah) için harcayın. Allah süresi geldiği zaman hiç bir canı ertelemez.”⁶⁴

SEKERAT ANINDAN MANZARALAR

Geçmiş sayfalarda, hayal yolculuğunu yaşadktan sonra -ki Allah'ın izniyle bundaki amacımız kalpleri uyandırmaktı- bundan sonra gelecek sayfalarda da Selefî Salihin'in sekerat anında yaşamış oldukları bazı halleri aktararak gaflet uykusundaki kalplerimizi uyandırmak niyetindeyiz. Bu vesile ile de kaçırmış olduğumuz salih amelleri yapmak için harekete geçmiş olacağız Allah'ın yardımını ile...

Ebu Bekir Sıddık radiyallahu anh'ın Vefatı

Hastalığı iyice ilerleyince kendisine; Sana tabip çağıralım mı? diye sorarlar. Bunun üzerine Ebu Bekir radiyallahu anh, şöyle karşılık verdi; "O beni gördü ve 'Ben istediğimi yaparım,' dedi."

Şöyle rivayet edilmektedir: Sekarat ânı geldiğinde, kızı Aişe radiyallahu anha yanında bulunuyordu ve şöyle bir dörtlük okudu;

Ömrüne yemin olsun ki, ölüm geldiğinde ve kalbi sıkıştığında...

Kişinin yaşadıklarının ona bir faydası olmaz.

Aişe radiyallahu anha devam etti; Ebu Bekir bana sanki öfkeli bir şekilde baktı ve şöyle dedi:

“Öyle değil ey Müminlerin annesi! Allah’ın sözü daha doğrudur;

“Ölüm sarhoşluğu gerçekten geldiğinde, “Ey insan! İşte bu senin öteden beri kaçtığın şeydir.” denir.”⁶⁵ dedi ve sonra devam etti; Ey Aişe! Ailemden benim için senden daha sevimli kimse yok, ben sana bir bahçe vermiştim, bu konuda içimde bir şüphe var, onu da miras malı içine kat. Buna karşılık Aişe *radiyallahu anha*, “Tamam,” dedi ve onu miras malına kattı. Ebu Bekir *radiyallahu anh* şöyle devam etti; “Biz Müslümanların yönetimini ele aldığımız günden beri, onların ne bir dinarını, ne de bir dirhemini yemedik. Karnımızda ise onların sofralarından kırıntılar bulunmaktadır. Onların elbiselelerinden kaba giysiler, sırtımızda bulunmaktadır. Savaşta elde edilen mallardan ise şu Habeşi köleden, su çeken şu deveden ve şu sürünün çorak arazisinden başka ne az ne çok, hiçbir şey bulunmamaktadır. Ben öldüğüm zaman onları Ömer’e gönder ve onlardan uzak dur,” dedi. Aişe *radiyallahu anha*, bunu da yaptı. Ömer *radiyallahu anh*’e elçi geldiğinde, Ömer *radiyallahu anh* gözyaşları yere akana kadar ağladı ve şöyle dedi: “Allah, Ebu Bekir’e rahmet etsin, kendisinden sonrakileri zora soktu. Allah, Ebu Bekir’e rahmet etsin, kendisinden sonrakileri zora soktu. Allah, Ebu Bekir’e rahmet etsin, kendisinden sonrakileri zora soktu...”

Öldükten sonra, hanımı Esmâ binti Umeys’in kendisini yıkamasını vasiyet etti ve o şekilde hanımı onu yıkadı. Daha sonra da Mescidi Nebevi de Ömer Bin Hattab *radiyallahu anh* namazını kıldırıldı. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’in taşındığı sergiyle taşındı ve gece vakti Aişe *radiyallahu anha*’nın odasında, kabre Ömer, Osman, Talha ve oğlu Abdurrahman

65 Kaf, 19.

girerek onu Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in yanına defnettiler. Başını Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in kolu hizasına getirerek, yanına defnettiler. Onun da kabrini Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in kabri gibi düzelttiler ve üzerine su döktüler.⁶⁶

Ömer Bin Hattab *radiyallahu anh*'ın Vefatı

İbni Abbas *radiyallahu anh*'tan rivayet ediliyor: Ömer *radiyallahu anh* saldırıya uğradıktan sonra yanına girdim ve ona; "Müjdeler olsun sana ey Müminlerin Emiri! İnsanlar Onu inkâr ettiğinde, sen Ona iman ettin. İnsanlar Onu terk ettiğinde, sen Onunla birlikte savaştın. Rasulullah *sallallahu aleyhi ve sellem* senden razı olarak vefat etti ve senin halifeliğine iki kişi bile itiraz etmedi," dedim. Ömer *radiyallahu anh*; "Tekrarla," dedi. Ben de söylediklerimi tekrarladım. Bunun üzerine Ömer *radiyallahu anh*; "Bu söylediklerinizle aldattığınız kişi aldanmıştır. Şu yeryüzündeki beyazlar (dirhemler) ve sarılar (altınlar) benim olsaydı, gördüğüm şu manzaranın dehşeti karşılığında fide olarak verirdim," dedi."⁶⁷

Osman *radiyallahu anh*, Ömer Faruk *radiyallahu anh*'ın son anlarını şöyle anlatıyor: Ben Ömer'i en son gören kişiyim. Yanına girdim, başı Abdullah bin Ömer'in dizinde duruyordu. Ona şöyle dedi; Yanağımı toprağın üzerine bırak. Buna karşılık olarak oğlu, dizimin topraktan farkı yok, diyerek yere bırakmak istemedi. Ömer *radiyallahu anh*, ikinci veya üçüncü defasında; Yanağımı toprağa bırak, anasız kalasıca! diye çıktı. Daha sonra da ayaklarını birbirine kenetleyerek,

⁶⁶ İbni Sa'd, Tabakat, 3/197; İbni Âsakir, Tarihi Dimeşk, 30/327.
⁶⁷ Tarihi Bağdat, 7/324.

ruhunu teslim edene kadar şöyle söylediğini duydum; “Allah beni affetmeyecek olursa yazıklar olsun bana, yazıklar olsun anneme...”⁶⁸

Muaz Bin Cebel radiyallahu anh'in Vefatı

Şam'da veba hastalığı yayılınca Muaz radiyallahu anh şöyle dua etti: Allah'ım! Muaz ailesine bu hastalıktan nasibini ver. Bu duadan sonra, iki hanımı veba hastalığına yakalandı ve vefat ettiler. Sonra da oğlu Abdurrahman bu hastalığa yakalandı ve öldü. Daha sonra da Muaz bin Cebel veba hastalığına yakalandı. Arada bir bayılıyor, ayıldığında şöyle dua ediyordu; “Allah'ım! Beni derdinle dertlendir. İzzetine yemin ederim ki, Sen benim Seni sevdiğimi biliyorsun,” diyor ve bayılıyordu. Daha sonra ayıldığında, aynı duasını tekrarlıyordu.

Urve bin Kays şöyle naklediyor: Muaz bin Cebel'e Sekerat anı yaklaştığında; “Bakın bakalım, sabah oldu mu?” diye sordu. “Henüz sabah olmadı” dendi. Daha sonra gelerek, “Sabah oldu” dediler. Bunun üzerine Muaz bin Cebel; “Sabahı cehennem ateşi olacak geceden Allah'a sığınırım!” dedi.

Hoş geldin Ey Ölüm! İhtiyaç olduğu üzere gelen dost, hoş geldin!

Allah'ım biliyorsun ki, ben senden korkardım ve ben bugün de Sana karşı ümit besliyorum. Ben dünyayı sevmez ve akan nehirleri veya bahçeleri için dünyada kalmayı istemedim. Dünyada kalmak istememin sebebi, faydasız sözlerden uzak durmak, sıkıntılara katlanmak ve âlimlerle beraber olarak zikir halkalarına katılmaktır...

68 Sahihi Tevsik fi Sireti Hayati'l Faruk s: 383.

Hasan şöyle dedi: Muaz'a ölüm vakti geldiğinde, ağlamaya başladı. Bunun üzerine kendisine; Sen Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in ashabından olduğun halde, senin şöyle şöyle vasıfların olduğu halde ağlıyor musun? diye soruldu. Muaz bin Cebel *radiyallahu anh* cevaben şöyle dedi; "Ben ölümden korktuğum için ağlamıyorum, ölüm geldiğinde arkamda bıraktığım dünya olmayacaktır. Benim ağlamamın sebebi, ruhlar iki şekilde alınacaktır, benim ruhum hangi taraftan alınacak bilmiyorum, onun için ağlıyorum!"⁶⁹

Bilal Bin Rebah *radiyallahu anh*'in Vefatı

Said bin Abdülaziz'den rivayet edildi: Bilal *radiyallahu anh*'e Sekerat ânı yaklaştığında şöyle dedi; "Yarın sevgilim Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem*'e ve arkadaşlarına kavuşacağım. Hanımı; Vah başımıza gelenler, diye ağıt yakarken, Bilal *radiyallahu anh*; Ne sevinçli ân! diyordu."⁷⁰

Ebu Zer el-Ğifari *radiyallahu anh*'in Vefatı

İbrahim bin Eşter, babasından, o da Ümmü Zer'den rivayet etti: Ebu Zer'e Sekerat ânı yaklaştığında, ben ağlamaya başladım. Bana neden ağladığımı sordu. Ben de; "Nasıl ağlamayayım ki, sen bu çölde ölüyorsun, benim yanımda da sana, kefen olarak yetecek kadar dahi kumaş bulunmuyor," dedim. Bunun üzerine Ebu Zer; "Sana müjde olsun, ağlama! Ben Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in benim de içinde bulunduğum bir topluluğa şöyle dediğini duydum; "Sizden birisi çölde vefat edecek, onun cenazesini bir grup mümin

⁶⁹ Usdu'l Ğabe, s: 1021; Tarihu Dimeşk 2/299; Hilyetu'l Evliya, 1/239.
⁷⁰ Tarihu Dimeşk 10/472

kaldırarak.” O toplulukta bulunanların hepsi, köyde ve insanların arasında vefat etti, o bahsettiği kişi benim. Allah’a yemin ederim ki, ben yalan söylemiyorum, O da *sallallahu aleyhi ve sellem* yalan söylemedi. Sabret ve yolu gözle,” dedi. Ben de; “Hacılar gittiler, şimdi artık kimse geçmez,” dedim. O da bana; “Git ve yolu gözle,” dedi. Kum tepesine çıkıyor yolu gözlüyor, sonra gelerek onunla ilgileniyordum. Ben böyle gidip gelirken, bir de baktım ki, bir grup adam uzaktan kuş gibi gözüküyor, binekleriyle tek sıra halinde ilerliyorlardı. Ben elbisemi sallayarak onları çağırdım, benim yanıma geldiklerinde, bana kim olduğumuzu sordular. Ben de; “Ebu Zer ve Ummu Zer,” dedim. “Rasulullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’in ashabından Ebu Zer mi?” diye sordular. Ben de; “Evet,” cevabını verdim. “Annemiz babamız ona feda olsun dediler” ve onun yanına girdiler. Bunun üzerine Ebu Zer *radıyallahu anh*; “Müjdelenin! Ben Rasulullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’in benimde içinde bulunduğum bir topluluğa; “Sizden birisi çölde vefat edecek, onun cenazesini bir grup mümin kaldırarak.” buyurduğunu duydum. O toplulukta bulunanların hepsi, köyde ve insanların arasında vefat etti, O bahsettiği kişi benim. Allah’a yemin ederim ki, ben yalan söylemiyorum, O da *sallallahu aleyhi ve sellem* yalan söylemedi. Siz müminlerdensiniz. Benim yanımda, bana ait veya hanımına ait bize yetecek bir kumaş olsaydı, bununla kefenlenirdim, sizden istemezdim. Allah adına size yemin ettiriyorum. Allah adına size yemin ettiriyorum. Sizden bir emir, bir rehber veya bir sorumlu var mıdır, kefenim için bana kumaş verebilecek olan?” Oradakilerin hepsi bu isteğini geri çevirdi. Ensar’dan bir genç; “Amca ben seni kefenleyeceğim, bu elbisem ile veya annemin örmüş olduğu şu çantadaki iki elbisem ile seni kefenleyeceğim,” dedi. Bunun

üzerine Ebu Zer radiyallahu anh; “Sen beni kefenle,” dedi. O Ensari onu kefenledi ve yanındaki topluluk ile birlikte cenazesini kaldırdılar. O topluluğun hepsi Yemenli idi.⁷¹

Ebu Derda radiyallahu anh'ın Vefatı

Cafer bin Zeyd el-Abidi'den rivayet edildi: Ebu Derda'ya Sekerat ânı geldiğinde, ağlamaya başladı. Bunun üzerine, Ümmü Derda kendisine; “Sen Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in ashabından olduğun halde ağlıyor musun?” dedi. Buna karşılık Ebu Derda; “Evet, günahlarımdan hangisinin saldıracığını bilmiyorken, nasıl ağlamayayım?” karşılığını verdi.

Başka bir rivayette şöyle aktarıldı: Sekerat ânı yaklaştığında, Ümmü Derda'yı yanına çağırdı ve ağlamaya başladı, sonra da şöyle dedi: “Ey Ümmü Derda gelmiş olan ölümü görüyorsun, Allah'a yemin ederim ki, şimdi başıma gelen şey öyle şiddetli ki, daha önce başıma hiç böyle şiddetli bir şey gelmemiştir. Benim için Allah katındaki şey hayırlı ise, onun dışındakiler basittir. Benim için Allah katındakiler hayırlı değilse, Allah'a yemin olsun ki onun dışındakiler ancak bir devenin süt sağımı gibi değersizdir,” dedi sonra tekrar ağlamaya başladı. Sonra şöyle devam etti; “Ey Ümmü Derda! Şu yatacağım yere benzer bir yer için amel işle. Ey Ümmü Derda! Şu ânıma benzer bir ân için amel işle. Sonra oğlu Bilâl'i çağırdı ve ona; Yazıklar olsun, ölüm ânı için amel işle, babanın yatacağı bu yere benzer yer için amel işle, bununla kendi yatacağın yeri ve kendi ölüm ânını hatırla...”

⁷¹ Beyhaki, Delâilü'n Nübüvve; Ibnu Abdilberr, el İstiâb.

Ümmü Derda'dan nakledildi: Ebu Derda'nın Sekerat ânı yaklaştığında, şöyle demeye başladı; "Kim bu günüme benzer bir gün için çalışacak? Kim bu ânıma benzer bir ân için çalışacak? Kim şu yatacak yerime benzer bir yer için çalışacak? Sonra da,

"Biz onların kalplerini ve gözlerini çeviririz de, onlar, ilkin iman etmedikleri gibi, gene de iman etmezler."⁷² ayetini tekrarlamaya başladı.⁷³

Selman el-Farisi radiyallahu anh'in Vefatı

Enes radiyallahu anh'ten rivayet edildi: Sa'd radiyallahu anh, Selman radiyallahu anh'ı ziyaret etmek için yanına geldiğinde, onun ağlamakta olduğunu görünce; "Ey Ebu Abdullah! Sen Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in ashabından değil misin, neden ağlıyorsun? Sen şu değil misin, sen şu değil misin," diyerek faziletlerini birer birer sıralayarak sordu. Bunun üzerine Selman radiyallahu anh şu karşılığı verdi; "Beni ağlatan şey, dünya sevgisi veya ahireti kerih görmem değildir. Benim ağlamamın sebebi, Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bizden bir söz almıştı da, ben o konuda haddi aşım." Sa'd radiyallahu anh; "Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem sizden ne söz almıştı?" diye sordu. Selman radiyallahu anh bu soruya; "Bizden birimizin dünyalık yiyeceği, ancak bir yolcunun yiyeceği kadar olmalıdır," buyurmuştu. Ben kendimi bu konuda, haddi aşmış görüyorum. Seni de öyle görüyorum ey Sa'd. İnsanlar arasında hükmederken, Allah'tan kork, bir taksimat yaparken, Allah'tan kork."⁷⁴

72 En'am, 110.

73 Tarihu Dimeşk, 47/197.

74 Tarihu Dimeşk, 21/450; Hilyetu'l Evliya; Zehebi, Tarihu İslam, 3/521.

Selman *radıyallahu anh*'ın hanımı Bakira'dan nakledildi: Selman, Sekerat ânında beni yanına çağırdı. Onun dört kapısı bulunan yüksekçe bir odası bulunuyordu. Bana şu kapıları aç, benim bugün ziyaretçilerim gelecek, hangi kapıdan geleceklerini bilmiyorum, dedi. Sonra da misk istedi. Bu miski al ve su kabına dökerek yatağımın etrafına serp," dedi... Ruhunu teslim ettiğinde, sanki yatağı üzerinde uyuyor gibiydi.⁷⁵

Abdullah bin Mes'ud *radıyallahu anh*'ın Vefatı

Şa'bi'den rivayet ediliyor: Abdullah bin Mes'ud'un ölüm vakti yaklaştığında, oğlunu yanına çağırdı ve şöyle dedi; "Ey Abdullah bin Mes'ud'un oğlu Abdurrahman, ben sana beş şey vasiyet ediyorum, bunları unutma: İnsanlardan en az isteyen kişi, kuşkusuz en zenginleri ve en üstünleridir. İhtiyaçlarını insanlardan istemeyi bırak, kuşkusuz insanlardan istemek, kapı-na gelen fakirliktir. Özür beyan etmek zorunda kalacağın işleri bırak, yapma. Her yeni girdiğin güne, dünkünden daha hayırlı olacağın bir şekilde girebileceksen, bunu yap. Namaz kılacağın zaman, sanki son namazınmış gibi kıl."

Ebu Tibete el-Cürcani'den nakledildi: Osman bin Affan *radıyallahu anh*, İbni Mes'ud *radıyallahu anh*'ın hastalığında yanına girdi ve "Şikâyetin nedir?" diye sordu. Abdullah bin Mes'ud; "Şikâyetim günahlarımdır," karşılığını verdi. Osman *radıyallahu anh*; "İstediğin bir şey var mı? diye sorunca da Abdullah bin Mes'ud *radıyallahu anh*, "Allah'ın rahmetini istiyorum," karşılığını verdi. Osman *radıyallahu anh* kendisine, "tabip çağıralım mı?" diye sorunca, Abdullah bin Mes'ud *radıyallahu anh*, "Beni hasta eden tabibin kendisi" karşılığını

75 Siyeru A'lâmi'n- Nübela, 1/553.

verdi. Osman *radiyallahu anh*, “Sana bir şeyler verilmesini emredelim mi?” diye sorunca, “İhtiyacım yok,” karşılığını verdi. Osman *radiyallahu anh*, “Kızlarına mı bırakıyorsun?” diye sordu. Bunun üzerine Abdullah bin Mes’ud, “Onların da buna ihtiyacı yok,” karşılığını verdi.⁷⁶

Muaviye bin Ebu Süfyan radiyallahu anh’ın Vefatı

Rivayet edildiğine göre, ölüm vakti geldiğinde şöyle dua etti: “Allah’ım! Katı kalpli, asi ihtiyara merhamet et. Allah’ım! Hatalarımı azalt, günahlarımı affet ve bana yumuşak muamelede bulun, ey kendisinden başka beklentisi olunmayan ve kendisinden başkasına güvenilmeyen,” dedi ve sonra da hıçkırık sesleri duyulana kadar ağlamaya başladı.⁷⁷

Ebu Musa el-Eş’ari radiyallahu anh’ın Vefatı

Dahhak bin Abdurrahman bin Arzeb nakletti: Ebu Musa, vefatı yaklaşınca çocuklarını yanına çağırdı ve “Gidin geniş ve derin bir çukur kazın,” dedi. Çocukları bir müddet sonra gelerek, “Derin ve geniş bir şekilde kazdık,” dediler. Bunun üzerine Ebu Musa; “Allah’a yemin ederim ki, bu çukur iki makamdan biri olacaktır. Ya kabrin içi genişleyecek ve her bir köşesi kırk zira olacak, sonra da benim için cennete bir kapı açılacak. Ben de buradan cennetteki hanımlarıma, evlerime ve Allah’ın benim için hazırlamış olduğu ikramlara bakacağım. Bu evimde rahat ettiğimden ve huzurlu olduğumdan

76 Tarihu Dimeşk, 33/186.

77 Siretü Halebi.

daha rahat edeceğim orada, sonra da cennetin kokusu ve ruhu bana gelecek ve bu halde dirtililene kadar bekleyeceğim. Şayet kabrim, bu anlattığım şekilde olmaz ise, bundan Allah'a sığınırız, kabrim benim üzerime öyle daraltılacak ki, sürgüsündeki bir milden daha dar olacak, sonra benim için cehennem kapılarından bir kapı açılacak, ben oradan zincirlerle, bukağılara ve boynuzlu yılanlara bakacağım. Ben burada bulunduğum bu evimden daha yakın hissedeceğim kendimi, kabirden gideceğim yeri seyrettiğim zaman. O yerin duman ve sıcaklığı ben dirtililene kadar bana gelecektir.”⁷⁸

Sa'd bin Rebia radiyallahu anh'ın Vefatı

İbni İshak'tan nakledildiğine göre: Neccar oğullarından, Muhammed bin Abdurrahman el-Mazini rivayet etti; Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu; “Kim benim için, Sa'd bin Rebia'ya bakar. Öldürülenler arasında mı, yoksa diri mi?”

Ensar'dan bir adam; “Ben bakarım,” dedi.

Ölülerin arasına baktığında, O'nun da ölmek üzere, ağır yaralı olduğunu gördü. Ona; “Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, beni senin ölü mü yoksa diri mi olduğunu öğrenmem için gönderdi,” dedi.

Bunun üzerine Sa'd; “Ben ölüler içerisindeyim. Onlara de ki, Sa'd bin Rebia size şöyle diyor; Siz yaşıyor olduğunuz halde Peygamberiniz öldürülecek olursa Allah katında bir mazeretiniz olamaz.”

⁷⁸ Tarihu Dimeşk, 32/98; Hilyetu'l Evliya.

Ensar'dan olan o adam dedi ki; "O vefat edene kadar yanından ayrılmadım, sonra da Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in yanına gittim ve Sa'd *radiyallahu anh*'ın söylediklerini O'na (*sallallahu aleyhi ve sellem*) aktardım."⁷⁹

Ubade bin Sâmit *radiyallahu anh*'in Vefatı

Ubade bin Muhammed bin Ubade bin Samit'ten nakledildi: Ubade bin Sâmit'in ölüm vakti geldiğinde, "Yatağımı avlu-ya çıkarın," dedi. Daha sonra da, "Kölelerimi, hizmetçilerimi, komşularımı ve yanıma gelip gidenleri çağırın," dedi. Etrafına toplandıktan sonra, onlara şöyle seslendi; "Kuşkusuz, ben bu günü dünyadaki son günüm, önümdeki geceyi de ahiretteki ilk gecem olarak görüyorum. Ben bilmiyorum, ola ki elimden veya dilimden size karşı aşırı gittiğim anlar olmuş olabilir. Ubade'nin nefsi elinde olan Allah'a yemin olsun ki, bugün kı-sas günüdür. Sizden birinizin benden kısas alma hakkı varsa, ruhum çıkmadan önce benden kısas etmesini istiyorum." Oradakiler, "Bilakis sen babaydın, sen bizi terbiye eden biriydin. Hiçbir zaman bir hizmetçiye kötü bir söz söylemedin" dediler. Ubade; "Benden böyle bir şey olduysa beni affediyor musunuz," dedi. Onlar da, "Evet" dediler. Ubade; "Allah'ım şahit ol," diye seslendi. Daha sonra, "Madem bir şikâyetiniz yok, o zaman size vasiyetim, benim için kimse ağlamasın. Ruhum çıktıktan sonra, güzel bir şekilde abdest alın, sonra da her biriniz mescide giderek namaz kılsın, sonra da hem Ubade için, hem de kendi nefsi için istiğfarda bulunsun. Hiç şüphesiz Allah *azze ve celle* şöyle buyurdu; "Namaz ve sabır ile yardım isteyiniz." Sonra da beni kabrime bırakmak için acele ediniz. Arkamdan da ateşle gelmeyiniz."⁸⁰

79 İbni Kesir, Sireti Nebevi 3/78; el-Bidaye ve'n-Nihaye, 4/44.

80 Tarihu Dimeşk, 26/204.

Muhammed bin İdris eş-Şafii rahmetullahi aleyh'in Vefatı

Müzeni, ölüm hastalığında İmam Şafi'nin yanına girdi ve "Bugün nasılsın ey Ebu Abdullah?" diye sordu.

"Bugün, dünyadan göçüyor, arkadaşlarından ayrılıyor, kötü amellerine kavuşuyor, ölüm kâsesini içiyor ve Allah'a gidiyor olarak sabahladım.

Bilemiyorum, ruhum cennete mi gidecek ki, o zaman onu tebrik ederim, yoksa cehenneme mi gidecek ki, o zaman taziye veririm."

Sonra da şu dörtlüğü okudu:

Kalbim katılaştığında ve takatim azaldığında...

Sana teslim olarak, senden affedilmeyi umuyorum.

Günahlarıma baktığımda gözüme çok gözüktü...

Affınla karşılaştığımda, affın daha büyük geldi.

Sen günahları affedensin daim...

İkramın ve affınla cömert olmaya devam edersin.

Sen olmasaydın, İblis'ten kimse kurtulamazdı...

Seçkin kulun Âdem'i kandırmışken, nasıl kurtulsunlar ki.⁸¹

⁸¹ Tarihu Dimeşk, 51/430; Siyeru Â'lami'n-Nübela, 76/10; Tarihu'l İslam, 14/340.

Ömer bin Abdülaziz rahmetullahi aleyh'in Vefatı

Vefat ânı yaklaştığında, Mesleme bin Abdülmelik onun yanına girdi ve şöyle dedi: "Ey Müminlerin Emiri! Sen çocuklarını bu maldan mahrum bırakarak, ağızlarını açık bıraktın. Onları bana veya benim gibilere vasiyet etseydin, onların ihtiyaçlarını karşılardık." Ömer bin Abdülaziz, söylenenleri duyunca, yanındakilere, "Beni oturtun" dedi. Sonra şöyle dedi; "Ey Mesleme! Kuşkusuz söylediklerini işittim. Senin, çocuklarımı mallardan mahrum ederek ağızlarını açık bıraktığımı söylüyorsun, oysaki ben onları hakları olan bir maldan mahrum ederek onlara zulmediyor değilim. Başkalarının malını onlara verecek değilim. Onlar hakkında vasiyet etmemi istemene gelince, onlar hakkındaki vasiyetim şudur; **"Zira benim velim, o kitabı indiren Allah'tır. Ve O, salih kullarına sahip çıkar."**⁸²

Hiç kuşkusuz, Ömer'in oğlu da şu iki kişiden biridir. Ya salih bir kuldur. O zaman Allah, onu zengin kılar. Ya da bunun dışındakilerden olur. O zaman da vereceğim mal ile Allah'a isyanında ona yardım etmek istemem.

Bana çocuklarımı çağır," dedi.

Çocuklarını görünce, gözleri yaşardı ve "Ben kendim onları fakir halde, her şeyden mahrum bıraktım," dedi. Sonra da ağlamaya başladı. Sonra da şöyle devam etti: "Ey evlatlarım! Ben size çok mal bıraktım. Müslümanların ve zimmilerin yanından geçerken, sakın onlarda bulunanlarda sizin hakkınız olduğunu düşünmeyin. Ey evlatlarım ben iki seçenek arasında kaldım. Ya siz zengin olacaktınız, ben de cehenneme girecektim. Ya da son güne kadar fakir kalacaktınız, ben de cennete girecektim. Sizin fakir olarak kalmanız, bana daha sevimli geldi.

Kalkınız, Allah sizi korusun. Kalkınız Allah sizi rızıklandırsın.”

Leys bin Ebi Rukiye, o da Ömer’den nakletti: Sekerat ânı yaklaştığında, “Beni oturtun” dedi ve yanındakiler onu oturtular. Sonra şöyle devam etti; “Ben istediğinizi yapmayan, istemediklerinizi de yapan kişiyim. Fakat Allah’tan başka İlah yoktur,” dedi ve başını kaldırarak bir noktaya sabit bir şekilde baktı. Yanındakiler, “Sen çok sert bir şekilde bakıyorsun,” dediler.

“Ben, insan da olmayan cin de olmayan varlıklara bakıyorum,” dedi ve ruhunu teslim etti.

Bir rivayette de şöyle nakledildi: Ömer bin Abdülaziz, Mesleme’ye sekerat ânında, sonrasında, yıkanmasında ve kefenlenmesinde yanında bulunmasını vasiyet etti. Daha sonra cenaze ile yürümesini, kabrine gelmesini, kabrin içine girip cenazeyi kabre bırakanlardan biri olmasını istedi. Bunu anlatırken, Mesleme’nin yüzüne bakarak; “Ey Mesleme! Beni nereye koyduğuna ve dünyanın beni hangi halde bıraktığına iyi bak,” dedi.

Mesleme; “Bu yüz bin dinar! Bunda istediğin şekilde vasiyette bulun,” dedi.

Bunun üzerine Ömer bin Abdülaziz; “Ey Mesleme! Bundan daha hayırlısını yapayım mı? Götür onları aldığın yere bırak,” dedi.

Bu cevap karşısında Mesleme şöyle devam etti. “Bizim hakkımızda yaptıklarından dolayı Allah seni mükâfatlandırsın Ey Emir! Allah’a yemin olsun ki, sen bizim katı kalplerimizi yumuşattın ve salihlerin vasıflarını anlatacak bir amel bıraktın.”⁸³

83 Tarihu’l İslâmi, 16/222.